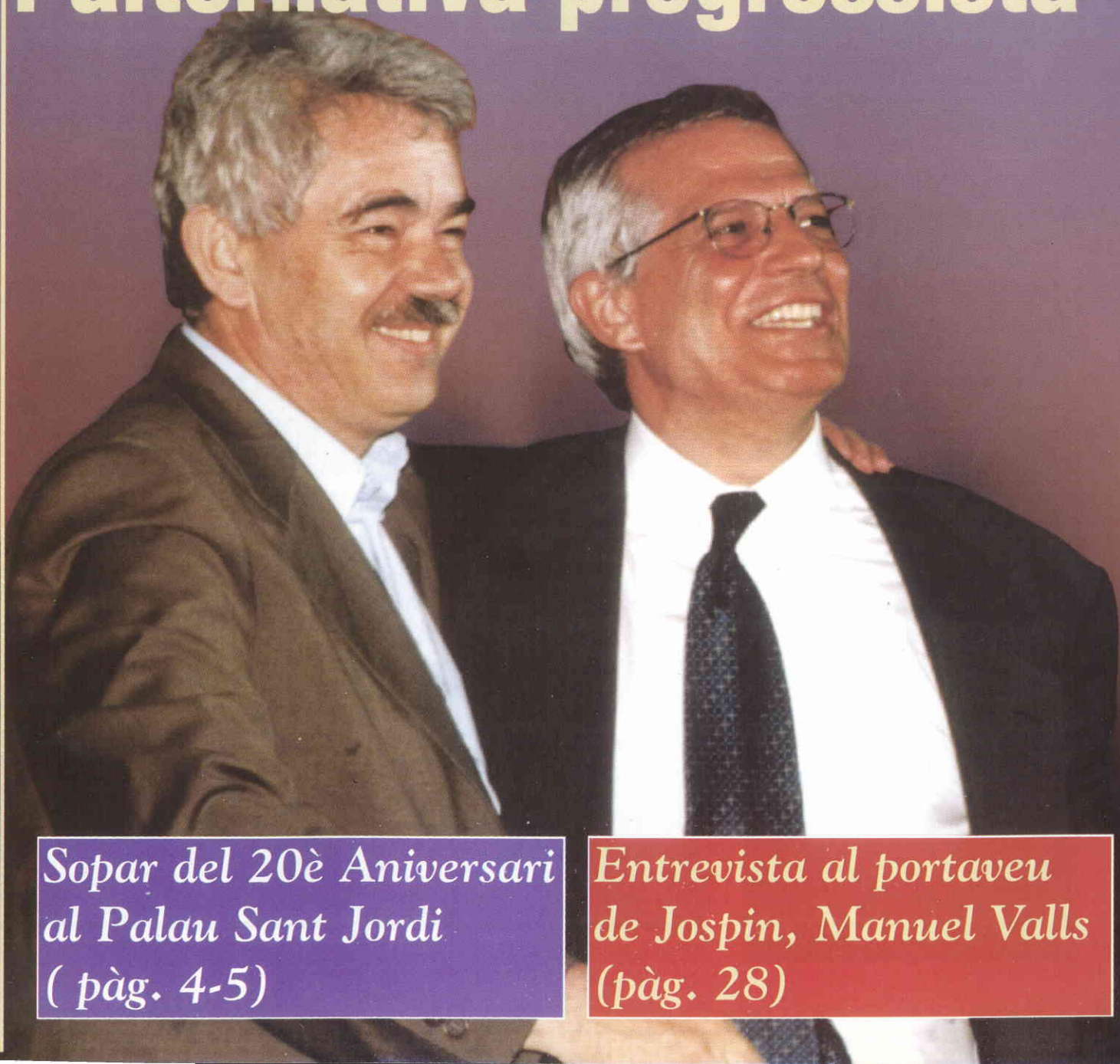

Endavant

Maragall i Borrell, l'alternativa progressista

*Sopar del 20è Aniversari
al Palau Sant Jordi
(pàg. 4-5)*

*Entrevista al portaveu
de Jospin, Manuel Valls
(pàg. 28)*

SUMARI

ACTUALITAT	3	Pasqual Maragall desperta les il·lusions progressistes amb la seva candidatura
20è ANIVERSARI	4-5	Una multitudinària cena abarrotada al Palau Sant Jordi para celebrar el 20 aniversari del PSC
20è ANIVERSARI	6-13	Endavant organitzà un col·loqui amb Reventós, Triginer, Verde, Obiols i Serra sobre el procés d'unificació socialista
PARLAMENT	14-15	El grup socialista denuncia el tracte de favor que reben certes empreses en repartir els fons de la formació ocupacional
MÓN LOCAL	16-17	La Ciudad Deportiva del Barça en Sant Joan Despí paralitzada por culpa de la Generalitat Pasqual Maragall rep el suport d'alcaldes dels Pirineus
SANITAT	18-19	Catalunya, en la cola de la reforma de la atención primaria y "líder" en listas de espera
EUROPA	20	Ens cal més democràcia per a Europa? Joaquim Millan i Alegret
OPINIÓ	21	Deu anys d'un oblit culpable Antoni Siurana
ENTREVISTA	28	Manuel Valls: "Als socialistes els costarà refer el que està fent el PP"

JULIOL-AGOST 1998
NÚMERO 44

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Fotografia: Pepa Álvarez, Paco Feria, Cristina Diestro

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B. 37.364 / 1.997

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

El PSC denuncia que el deute de la Generalitat ja ha arribat als dos bilions

► Narcís Serra a una recent roda de premsa.

A dos bilions de pessetes ha arribat ja el dèficit de la Generalitat segons es desprèn d'un informe, elaborat pel diputat Martí Carnicer a partir de les dades facilitades per la pròpia Conselleria d'Economia i Finances, que Narcís Serra i Joaquim Nadal van fer públic el passat divendres 3 de juliol després de la reunió del secretariat de l'executiva. Aquesta preocupant xifra surt de sumar al dèficit del Govern (1.200.000.000 pessetes), el del Servei Català de la Salut (170.000), les moltes factures impagades de la sanitat pública (120.000), el deute de les universitats (100.000) i el de les empreses i organismes autònoms (400.000). Per adonar-se de la greu situació de les finances públiques catalanes, que tampoc no apunten una millora a mig ter-

mini, només cal dir que aquests dos bilions de deute equivalen al pressupost anual de la Generalitat. De fet, l'exercici passat es van pagar 116.000 milions en interessos, una xifra equivalent al 60% de les inversions realitzades, la major part finançades els últims anys amb fons europeus o amb més deute.

Amb l'objectiu de cercar una sortida a aquesta situació, l'executiva va acordar la creació d'un grup d'experts per tal d'analitzar la situació amb més detall i proposar un pla de sanejament que haurà d'incloure, necessàriament, "mesures de xoc", segons va afirmar el primer secretari a la roda de premsa. Aquest enorme deute, segons Serra, serà "la més gran hipoteca" amb que es trobarà Pasqual Maragall quan arribi al capdavant de la Generalitat.

**Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a:
Endavant. C/. Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029**

Nom..... D.N.I.....
Adreça.....
Població.....
C.P. Telèfon.....

Pasqual Maragall desperta les il·lusions dels progressistes catalans amb la seva candidatura

Si amb Josep Borrell vam dir que havia tornat la il·lusió a la majoria progressista d'aquest país, el mateix podem dir ara d'en Pasqual Maragall, un cop ha oficialitzat la seva predisposició a encapçalar una alternativa progressista al pujolisme. Les ganes de canvi a la nostra societat són cada cop més evidents i Maragall té les forces, el programa i el carisma necessari per fer-les aflorar.

► Pasqual Maragall en la seva intervenció al sopar del vintè aniversari en el Palau Sant Jordi.

El dijous 25 de juny al migdia va ser el moment escollit per Pasqual Maragall per oficialitzar la seva predisposició a encapçalar una alternativa de progrés a les properes eleccions al Parlament. Des del Mirador de la Torre de Collserola, amb el fons de la ciutat que va transformar tant intensament, i amb la presència de la seva dona, Diana Garrigosa, del seu germà Ernest i de Narcís Serra, Joan Clos i Joan Reventós, Maragall va confirmar les esperances de la majoria progressista d'aquest país; de la majoria que es detecta clarament a les enquestes quan es pregunta per les preferències entre Pujol i Maragall com a presi-

dent de la Generalitat. Els nervis de Pujol i el seu entorn estan més que justificats. Aquesta vegada és possible, aquesta vegada pot haver-hi un president d'esquerres al Palau de la Generalitat. "El soufle no s'ha desinflat sinó que ha pujat una mica més. Això m'il·lusiona i em gratifica", amb aquestes paraules Maragall va expressar el seu convenciment que l'esperit de canvi que va percebre en anar-se'n a Roma no ha decaïgut. En aquest sentit, es va oferir a la seva primera declaració pública com a candidat per liderar un "moviment amplíssim" perquè fos possible electoralment aquest canvi desitjat. L'exalcalde va ser encara més diàfan:

"estic disponible, és més, estic decidit a encapçalar una alternativa de canvi a Catalunya que la gent vol. Moltíssima gent em para pel carrer i em diu: endavant, això ha de canviar".

Maragall: "El meu partit i jo creiem que existeix una possibilitat molt gran de guanyar les eleccions"

I va afegir la seva voluntat d'escoltar i dialogar amb "empresaris, gent avançada de l'església, ONG, moviments socials", per tal de configurar una plataforma d'amples fronteres, aglutinadora de referents diversos, amb l'objectiu comú de donar un altre rumb al país. Però, al mateix temps que va manifestar la seva predisposició a obrir-se cap a altres sectors, va reafirmar amb rotunditat que el PSC és el seu partit "del que no he renegat mai ni renegaré, i que pensa com jo, que hem d'ampliar fronteres, i que existeix una possibilitat molt gran de guanyar". La gran aposta de Maragall serà per "un catalanisme menys agre, molt més expressiu, obert i fraternal del que és en aquest moment el catalanisme oficial, el nacionalisme conservador", per tal d'aconseguir "un autogovern fort i una lleialtat federal". Un horitzó de lleialtat federal, va concloure, que ha de passar també per "aconseguir que Catalunya disposi dels mateixos recursos per habitant dels que disposen ara les comunitats de règim foral".

Una multitudinaria cena abarrotó el Palau Sant Jordi para celebrar el 20 aniversario del PSC y la candidatura de Pasqual Maragall

El Palau Sant Jordi, el majestuoso escenario de los grandes mítines del socialismo catalán de la última década, acogió el viernes 26 de junio a más de 7.000 militantes y simpatizantes en una pista convertida en improvisado y abarrotado comedor. Con el conocido periodista Josep Abril como conductor del acto y el alcalde de Barcelona Joan Clos como anfitrión. Los asistentes pudieron llevarse, gracias a este particular homenaje, una fiel imagen del pasado, el presente y el futuro de nuestro partido.

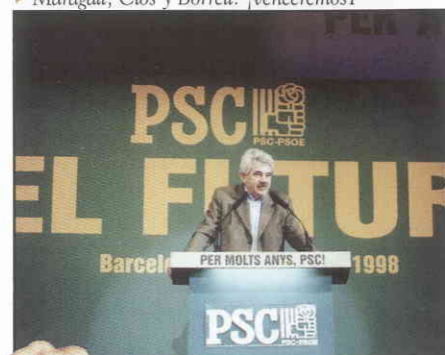
Narcís Serra hizo votos para que los próximos veinte años del PSC fueran, como poco, tan fructíferos como los que aquel día se conmemoraban. Por los dos escenarios laterales se sucedieron cerca de una veintena de intervenciones: Reventós, Triginer, Obiols, Nadal, Almunia, Gila, Moncho, Serrat, María Freiria, etc...

Las intervenciones de Josep Borrell y Pasqual Maragall fueron las estrellas de la noche. Borrell destacó en su discurso la gran contribución del PSC a la pacífica convivencia de la sociedad catalana a lo largo de estos años, y la importancia de una victoria socialista en las elecciones al Parlament como posible y necesario prelude del retorno a la Moncloa.

Maragall, en su primera intervención ante los militantes después de manifestar su predisposición a ser candidato, hizo una vigorosa defensa de la recuperación de la trayectoria y la herencia del president Tarradellas, en presencia de Antonia Macià, "la viuda de un gran presidente", en palabras de Pasqual Maragall. El ex alcalde reivindicó para Catalunya la igualación del gasto público per cápita respecto al resto de comunidades, un nivel de inversión pública como mínimo igual al del resto de territorios del Estado y un nuevo catalanismo centrado en los ciudadanos y no en realidades etéreas, de amplias fronteras pero fuertemente imbricado en las corrientes de cambio que cada día son más perceptibles.

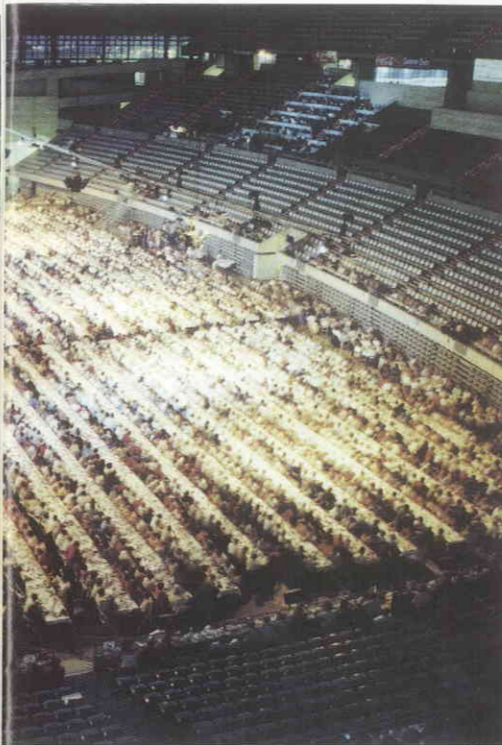
► Maragall, Clos y Borrell: ¡venceremos!

► Maragall durante su intervención

► Una cena para más de 7.000 comensales.

► La viuda de Tarradellas, Maria Antonia Macià, fue una de las presencias destacadas.

► Narcís Serra y Josep Borrell.

► Maragall, Almunia y Reventós.

► Un reportero de CQC con Maragall y Nadal.

► Almunia, Borrell y Obiols.

► Josep Montilla.

► Joan Manuel Serrat.

► J.M. Carbonell, J.M. Sala y Higin Clotas.

► J.L. Morlanes, M. Royes y M. Aroz.

► Pere Portabella (IC) y el alcalde Joan Clos.

► Ramon Espasa, Ernest Lluch y Quim Llach.

► Josep Borrell

Endavant organitzà un col.loqui sobre el procés d'unificació socialista a Catalunya

Amb motiu de la celebració del vintè aniversari del PSC la revista Endavant va reunir en un col.loqui els tres principals protagonistes del procés d'unitat com a màxims responsables dels partits fusionats, Joan Reventós -PSC-Congrés-, Josep Verde -PSC-Reagrupament- i Josep Maria Triginer -Federació Catalana del PSOE-, a més dels dos únics primers secretaris que ha tingut el PSC a banda d'en Joan Reventós, Raimon Obiols, que ho va ser des de 1983 a 1996, i l'actual, Narcís Serra. Jordi Font, autor de "L'àlbum del socialisme català", va ser l'encarregat de conduir-ho.

Endavant: Els dies 15 i 16 de juliol de 1978, tenia lloc el Congrés de la Unitat Socialista, sota el significatiu lema "Unitat socialista, força del poble". Hi confluïen la FSC del PSOE, el PSC-Reagrupament i el PSC-Congrés. En sortiria el Partit dels Socialistes de Catalunya. Un partit que, hereu de la candidatura "Socialistes de Catalunya" -guanyadora de les primeres eleccions democràtiques de juny de 1977-, resultava ser el primer partit del país i el que millor integrava la diversitat de la Catalunya popular, tant electoralment com en la seva militància: és a dir, esdevenia un factor essencial d'unitat civil del nostre poble. La candidatura "Socialistes de Catalunya" havia sorgit de l'anomenat "Pacte d'Abril" de 1977: aquest havia sigut l'inici del procés que ara culminava amb el "Congrés de la Unitat".

Podríeu evocar aquest procés d'unitat, allò que us n'ha deixat un record més viu?

Reventós: No va ser gens senzill. Va ser molt complicat, però amb un gran esperit per part de tots, amb moltes concessions mútues per aconseguir allò que s'intentava des de l'any 1910: la unitat de tot el socialisme democràtic al nostre país. Procedíem no només d'organitzacions

diferents, també de cultures i tradicions polítiques diferents. Posar-ho en comú no era fàcil, va ser un esforç extraordinari. Molts de nosaltres hi havíem somniat durant la clandestinitat. Avui, és encara un gran motiu d'orgull haver-ho aconseguit.

Reventós: "No va ser un pacte senzill, ja que procedíem de cultures i tradicions polítiques diferents"

Verde: El PSC-Reagrupament no va ser-hi en el Pacte d'Abril. En Reventós recordarà les converses que havíem

tingut i com n'era de difícil superar les dinàmiques pròpies que generaven de vegades els partits. Passava sovint a la clandestinitat: les tensions més grans es produïen entre els que érem més iguals. En el nostre cas, es tractava de destriar quins érem més o menys socialistes. D'aquí venien les diferències més grans. Per això, no va ser possible l'acord en un primer moment, sinó després d'una certa evolució, després de les primeres eleccions. Tot i això, cal dir que la unitat socialista sempre va estar en l'ànim del PSC-Reagrupament.

Triginer: El procés d'unitat té, de fet, un desencadenant anterior: la Conferència Socialista Ibèrica, que es posa en marxa l'any 1974. L'important a destacar del procés d'unitat a Catalunya és que els problemes serio-

sos no eren polítics, eren d'identitat. Hi convergien tres identitats diferents: una identitat hereva de la memòria del PSOE i de la UGT; una altra identitat hereva de la tradició de l'esquerra catalana, de la política d'unitat d'esquerra; i encara una tercera identitat d'accent sobretot catalanista. La discussió política no servia per a gran cosa, cadascú es mantenia en la seva identitat. Per això, vam haver de fer un gran esforç per dalt, de manera que precipitant les coses, poguéssim vèncer les inèrcies que les identitats hi oposaven, creant unes condicions que ens forcessin tots plegats a viure en comú. La unitat es va haver de forçar. Vam aconseguir culminar-la abans de les eleccions municipals per evitar anar en llistes separades. Aquest va ser un gran encert.

Serra: "El referendament electoral del 77 va obrir el camí definitiu de la unitat del socialisme català"

Obiols: Es plantejaven dos reptes. El repte de la unitat socialista, un repte històric perquè el socialisme català havia estat sempre dividit i, durant la guerra, havia tingut lloc encara un factor suplementari de gravetat, amb la incorporació d'una part en la matriu estalinista del PSUC i amb l'enfrontament fratricida entre el PSUC i el POUM. A partir d'aquests precedents, doncs, el primer repte era construir un únic partit del socialisme democràtic a Catalunya. Després, hi havia plantejat un segon repte: la unitat civil del poble de Catalunya, la vertebració d'una única organització política de gent nascuda a Catalunya i parlant en català i de gent nascuda en d'altres terres germanes i parlant en castellà, amb la finalitat de contribuir de manera decisiva en un procés de socialització i d'unitat del poble de Catalunya, en les seves arrels diverses. Pel que fa al primer aspecte, jo crec que era clar des del 1973. Ens vàrem reunir amb els dirigents del PSOE a prop de Berlín i

► D'esquerra a dreta, A. Poveda, J. M. Triginer, J. Reventós, N. Serra, R. Obiols, J. Verde i J. Font.

recordo com si fos ara la frase de Willy Brandt dient-nos als representants del MSC: "No feu pas l'error de Maurín", en referència al refús del POUM a la unitat socialista a Catalunya i a Espanya en el moment de la República, la revolució i la guerra civil. Era un bon consell i en compartíem el sentit. Pel que fa al segon aspecte, és evident que hi havia una situació molt delicada i que es podia trencar en qualsevol moment a causa de la fricció entre arrels i identitats lingüístiques i culturals diferents.

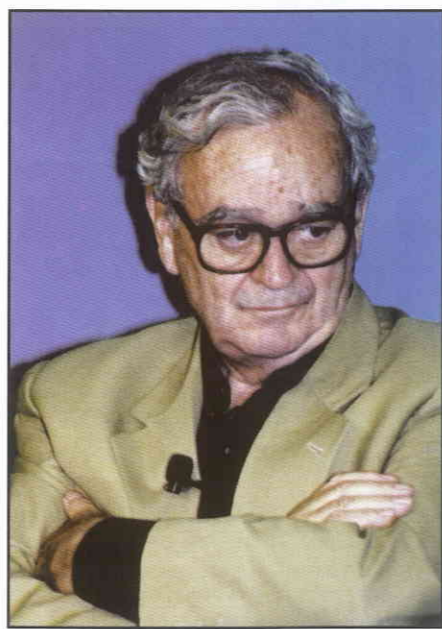

► Josep Verde Aldea.

Però la veritat és que, d'una manera sorprenentment ràpida, va obrir-se pas una situació que ha durat fins ara i que tant de bo perduri en el futur, en la qual el PSC ha estat un microcosmos que ha reflectit d'una manera molt genuïna tant el pluralisme cultural de la societat catalana com la voluntat d'unitat nacional i federal del partit i del poble de Catalunya. Una conclusió: el procés que hem viscut i la nostra realitat actual porten a una concepció del partit més semblant a les formulacions inicials del moviment obrer que no pas a la concepció tècnica i aparatista d'inspiració leninista, molt més un partit del poble, d'amples fronteres, fusionat a la realitat social i societària.

Serra: Jo recordo més els processos de les eleccions de 1977, de la coalició electoral, de tot aquell treball, que no pas les converses que ens porten al "Congrés de la Unitat", etapa en la

qual vaig estar monopolitzat per les meves responsabilitats com a Conseller del Govern de la Generalitat. Un record personal: el 1977 passo a tenir la primera diguem-ne "feina política externa", més enllà de l'actuació interna dels anys anteriors: agafar l'assignatura de Pasqual Maragall a la Universitat, donar les classes que restaven i fer els exàmens, tot perquè en Pasqual havia estat reclutat per fer un paper directiu en aquella primera campanya electoral del mes de juny, el quarter general de la qual estava en un pis del carrer Còrsega. Finalment, vaig acabar parlant en el famós míting de la Monumental que tancava la campanya. Pel que fa a la unitat, com ja s'ha dit, les bases de les organitzacions, provinents de la lluita contra la dictadura, no la reclamaven. La fusió és el resultat de veure-hi clar per part de les corresponents direccions: si defensàvem la unitat civil del poble de Catalunya, no podíem seguir amb fragmentacions. És crucial que els dirigents d'aquell moment, els que sou aquí, ho veiéssiu clar. Va ser un disseny que es va anar imposant.

► Joan Reventós.

Penso que la campanya electoral de 1977 és decisiva i, en l'origen, l'acord entre el PSC-Congrés i la FSC del PSOE. El referendament electoral d'aquests primers passos obre definitivament el camí. D'altra banda, cal remarcar que l'acord a Catalunya desencadena la culminació de la unitat socialista

a nivell espanyol. Vàrem anar per davant. Nosaltres també havíem estat a la Federació de Partits Socialistes. Vàrem viure un període de renúncies clares, de dinàmica difícil. El resultat electoral, dient "heu d'anar junts", va ser clau. També les actituds dels que anaven davant i la de Felipe González i la d'Alfonso Guerra. El suport de Felipe a la proposta de restabliment de la Generalitat feta per Joan Reventós al míting de la Monumental va tenir un paper excepcional en el procés de fusió.

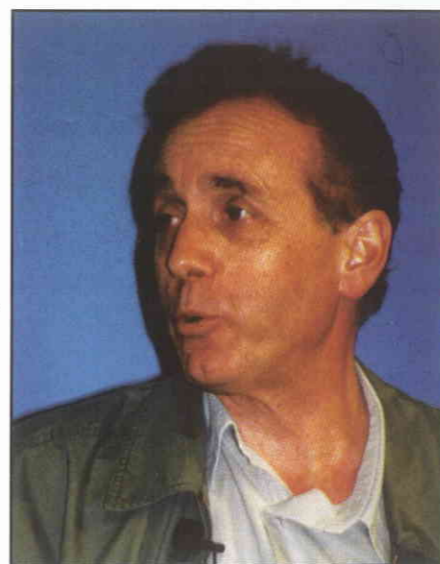

► Josep Maria Triguier

Endavant: Les tres organitzacions que desembocaven en el nou partit eren, al seu torn, resultat de processos previs d'agregació d'afluents i guadianes que es remuntaven a les primeres organitzacions obreres i d'esquerra del nostre país. Un partit acabat de néixer que acumulava, però, una vella memòria. I una cultura política plural, amb un cert aire llibertari. Podríeu evocar alguns elements que us semblin especialment significatius de la memòria acumulada en el nou partit?

Verde: "Al 77, tots els socialistes teníem en comú la reivindicació del retorn del president Tarradellas"

Reventós: De la situació anterior al "Congrés de la Unitat", cal destacar l'existència de processos previs d'agregació. El PSC-Congrés, per exemple, sorgeix d'un conjunt de corrents diversos que s'han anat integrant en el procés de Convergència Socialista de Catalunya. I aquí hi ha això que n'hem dit els corrents llibertaris. Els que som de la meua edat vam conèixer molt bé la tradició llibertària en la clandestinitat. Durant la guerra jo era un nen, però els primers contactes clandestins que de ben jove vaig tenir amb el moviment obrer organitzat van ser amb la CNT. En els corrents socialistes posteriors que comencen a marxar cap a la unitat hi ha una formulació que modernitza la idea llibertària: el socialisme autogestionari.

► Raimon Obiols.

En la base del nostre partit, hi ha molts fills d'antics militants de la CNT que van evolucionar del sindicalisme llibertari al socialisme autogestionari. Avui, és un deure d'honor fer-ne memòria.

Triguier: Jo també recordo, a la Federació, la influència llibertària d'en Jou i d'en Rueda. Però no tan sols això: la lluita sindical de la UGT en la clandestinitat seguia més l'estratègia tradicional de la CNT que no pas la pròpia tradició de la UGT. També em sembla molt significatiu que, en el Congrés de la Federació on es debatten les Bases de la Unitat, en aparèixer dificultats importants perquè fossin aprovades, no vam recórrer a Felipe González o a Alfonso Guerra perquè

ens ajudessin, sinó que vam anar a veure Nicolás Redondo. Per a nosaltres, la identitat del PSOE i la UGT la representava Redondo. En Felipe era la renovació i nosaltres érem els primers a donar-li suport, però les qüestions d'identitat tenien els seus propis camins.

► Narcís Serra.

Obiols: Van ser molts els afluents i diversos els matisos ideològics. Però interessa remarcar no tant els elements de diferenciació com els elements d'unitat, allò que ha estat el tronc comú: una visió del socialisme més societària que estatalista, més autogestionària que dirigista, més federalista que jacobina. I això té una importància extraordinària, perquè essent una tradició que ens ve del passat, és un element d'una gran vitalitat de futur. Ara que m'ocupo de temes internacionals, m'adono fins a quin punt totes les organitzacions d'esquerra del món veuen en aquest filó societari un element fundant d'una nova fase del socialisme a Europa i al món.

Serra: La meua vivència política més remota és la meua militància universitària, als meus divuit anys, al "Moviment Febrer-62", amb Raimon Obiols i altres. Ha estat després, que molts hem anat connectant amb la memòria anterior. Amb Ramon Fernández Jurado, apreníem què volia dir el POUM. O, amb en Paco Ramos, apreníem què havia estat el calvari de

les presons a la Unió Soviètica. El PSC, en aquest sentit, ha tingut sempre una voluntat clara de fer saber a tots els seus membres les diverses arrels col·lectives d'on havia sorgit. I ho ha de seguir fent, perquè amb la memòria no n'hi ha prou, però és del tot imprescindible per construir el futur.

Verde: Jo només afegiria que al Reagrupament conflueixen sobretot dos sectors ben diferenciats. Un sector entorn de Josep Pallach, sorgit del MSC. I també un sector que és nou en la vida política, format per gent que havia actuat des de la societat, que procedíem majoritàriament d'organitzacions de tipus cristià. Aquest és, penso, un altre factor important que s'incorpora al socialisme català. I des d'una tradició que es definia de bon començament com a socialdemòcrata.

Obiols: "La burgesia ha capitalitzat l'autogovern català d'una manera partidista, de classe"

Reventós: Una anècdota que en realitat no ho és. La Comissió Executiva sorgida del "Congrés de la Unitat", de la qual jo era Primer Secretari, reunia les tradicions de les tres organitzacions fusionades. Doncs bé, els primers dos anys mai no es va votar. Era una cosa que jo em vaig ficar al cap el primer dia. Per preservar i consolidar la unitat assolida era molt millor avançar mitjançant el consens encara que fos poc a poc. Penso que això va ser un encert de la meua part. Perdoneu que em posi la medalla.

Endavant: La victòria de la candidatura "Socialistes de Catalunya" havia comportat dos efectes decisius, amb un paper certament fundador de la nova Catalunya democràtica:

- La cristallització d'un ampli espai socialista, integrador de la Catalunya popular.

- El decantament "rupturista" de la transició a Catalunya, amb l'abandó

definitiu del "Règim Especial per a Catalunya" -proposat per la UCD en connivència amb CDC- i amb l'activació irreversible del procés de retorn de la Generalitat exiliada.

Ja hem parlat del primer aspecte. Parlem ara del segon: del retorn de la Generalitat.

Verde: La UCD proposa el "Règim Especial", però abans ha d'haver-hi unes eleccions i a Catalunya no té partit. Sabia que Catalunya era diferent i que potser calia assajar alguna fórmula específica. Així va ser com el PSC-Reagrupament va ser objecte d'una sol·licitud de converses per part de la UCD amb la finalitat d'integrar-lo, tot mantenint-li el nom.

La proposta va ser clarament rebutjada pel nostre partit. A part d'aquesta anècdota poc sabuda, el PSC-Reagrupament era partidari, des de molt abans, del restabliment de la Generalitat i del restabliment de Tarradellas. Això havia de crear situacions difícils en la campanya electoral a la qual ens vàrem presentar dins del "Pacte Democràtic" amb Convergència i amb el Front Nacional de Catalunya. Recordo com al míting de Girona, el nostre candidat (del PSC-R), en Joan Paredes, va fer una crida al retorn de Tarradellas, avançant fins i tot la data del mes d'octubre. Això li va reportar una bronca descomunal per part d'en Jordi Pujol. En aquelles eleccions, doncs, malgrat alinear-nos en candidatures diferents, tots els socialistes teníem en comú la reivindicació del retorn de la Generalitat i del seu President. Cosa que acabaria produint-se.

Verde: "Al Reagrupament hi conflueixen dos sectors, el pellaquista i un de nou de base cristiana"

Obiols: Tot el procés de transició a Espanya va ser el resultat de la hibridació entre un projecte de ruptura, de

revolució política, i un projecte de transició gradual controlada des del poder pels sectors reformistes de l'anterior règim.

► Narcís Serra va presentar el cartell del vintè aniversari

En aquest marc, a Catalunya tenim la satisfacció d'haver aconseguit l'únic element d'enllaç amb la legitimitat democràtica de la República: el retorn del President que havia sigut elegit pels diputats del Parlament de Catalunya. Aquest és i serà un motiu d'orgull nacional i democràtic del poble de Catalunya.

Hi va haver el punt d'honor que va consistir en dir: ens van arrabassar una institució democràtica per la força de les armes, del feixisme, i nosaltres la restituïm en tota la seva legitimitat històrica i democràtica a través de la figura del President a l'exili Josep Tarradellas. Però hi ha un segon factor que malauradament es va malmetre a partir de 1980: la presència protagonista de la classe treballadora i dels seus instruments polítics en la gènesi de la nova etapa d'autogovern, en la Generalitat restablerta. Les eleccions de 1980 van significar el retorn amb força, la restauració, de la burgesia que ha capitalitzat l'autogovern i la nostra institució d'una manera partidista i de classe durant tot aquest període.

No podem oblidar que la gran burgesia que avui se sent representada i forma part orgànica de la direcció de Convergència va ser absolutament passiva i col.laboracionista del franquis-

me, amb molt poques excepcions. No em refereixo ja a la figura de Gomis, que ha estat President de la Generalitat en funcions i que havia

sigut "jefe provincial del Movimiento", sinó a alguns Consellers del Govern o al candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona. Només cal sentir-los parlar català per identificar l'accent que caracteritza l'alta burgesia catalana que va parlar en castellà durant el franquisme. M'agrada molt sentir el català esforçat d'un treballador castellanoparlant. Però em produeix un calfred terrible sentir parlar el català de la burgesia col.laboracionista: és un fòssil, el remanent d'una etapa lamentable.

Triginer: "Quan vam tenir dificultats per aprovar la unitat, vam demanar ajuda a Nicolás Redondo"

Serra: El que ha dit en Jordi Font resumeix allò que considero les dues gran contribucions socialistes a la reconstrucció democràtica d'aquest país. D'una banda, la convicció que nosaltres havíem de treballar perquè el poble de Catalunya no es dividís, perquè res no pogués arrossegar-lo cap a

l'escisió social, cap a la cristallització en dues comunitats separades i enfrontades.

D'altra banda, la nostra voluntat de recuperació de la nostra institució exiliada, la Generalitat; és a dir, una voluntat de rupturisme amb la situació anterior. Això es va cuinar bastant en converses amb Tarradellas a Saint Martin Le Beau. A algunes d'elles hi vaig anar jo.

Després ja hi anaven Reventós i Triginer. També hi recordo Alexandre Cirici Pellicer. En aquelles converses era evident que hi havia dos camins. En això cal ser molt clar: la UCD tenia un model que era fer una gran diputació, de nom Consell General de Catalunya. I tinc l'absoluta convicció que, si a les eleccions de juny de 1977 arriba a guanyar Convergència o bé Convergència i la UCD arriben a fer majoria, haguéssim tingut Consell General de Catalunya. No s'hauria restablert la Generalitat i Tarradellas hauria mort a l'exili, perquè només estava disposat a tornar amb la Generalitat. La nostra victòria va ser, doncs, absolutament decisiva per al restabliment de la Generalitat.

Per sobre dels petits interessos, vàrem saber mantenir els nostres principis. Podíem haver pensat: hem guanyat, acceptem el Consell General de Catalunya i Joan Reventós n'esdevé automàticament el president.

El fet és que, Reventós el primer, vàrem posar-nos immediatament en marxa per exigir, amb la força dels vots, el retorn de la Generalitat exiliada. La UCD aleshores va adaptar-s'hi ràpidament: la Generalitat era l'exigència dels guanyadors i entestar-se en el seu Consell General era tant com reivindicar-ne la presidència per a Reventós. Aquesta és la clau de la conversió de la UCD al "tarradellisme". El socialisme català, així, rendeix un servei decisiu, de dimensió històrica, a l'autogovern de Catalunya: el restabliment de la Generalitat.

Reventós: La primera vegada que reclamem públicament no tan sols el restabliment de la Generalitat sinó el retorn del president Tarradellas és en la meva intervenció a l'acte del teatre Romea a favor de l'abstenció en el referèndum de la reforma. Per cert, hi

havia tanta gent al carrer, que vam decidir, com en el cine, fer dues sessions consecutives; i les vam fer amb el teatre de gom a gom. Poc abans, en el míting del Palau Blaugrana, Tarradellas ja havia estat aclamat, en llegir-s'hi el missatge que ens havia fet arribar. El "Règim Especial" o Consell General, cal dir que va ser refusat amb una contundència absoluta per tots els partits d'esquerra.

La resta assajava actituds discretes i silencioses. Jo no he tingut l'evidència d'un pacte de la UCD amb Convergència.

Reventós: "Vaig aconseguir que totes les decisions fossin per consens a la primera executiva"

Però en Narcís ho ha explicat molt bé. Si el resultat electoral hagués estat un altre és evident el que hauria passat. El programa electoral dels "Socialistes de Catalunya" va ser explícit al respecte: reclamem el restabliment de la Generalitat, el retorn del president exiliat i el nomenament d'un Conseller en Cap. Això ho proclamo jo mateix al míting central de campanya, a La Monumental, amb l'acord de tots nosaltres i amb l'inestimable suport de Felipe González i, doncs, de tot el socialisme espanyol.

Triginer: Nosaltres, que no érem tarradellistes, no vam tenir cap inconvenient a acceptar que Tarradellas fos el president de la Generalitat. És més, inclús crec, i sobretot amb la distància, que aquesta era la millor solució possible. Allò que a nosaltres ens interessava era la capacitat d'integració, de generar una situació i un projecte de país acceptable per a tots. Érem membres de l'Assemblea de Catalunya i havíem fet causa comuna per la recuperació de les llibertats democràtiques i de les institucions de Catalunya. No ens va costar gens, doncs, fer causa també del retorn de Tarradellas, menys encara de la seva concepció integradora de Catalunya.

Han passat vint anys i s'han produït molts canvis aquí i arreu. Moltes receptes s'han fet velles i han fet irrupció nous problemes i noves possibilitats insospitades. El PSC ha fet un llarg trajecte i, a Catalunya, avui, es respira una atmosfera de final d'etapa.

En aquest món en transició, quins han de ser els perfils bàsics del socialisme democràtic? Podríem assajar, d'altra banda, un cert balanç del camí fet pel PSC i esbossar algunes perspectives de futur?

Obiols: El socialisme democràtic és una idea en expansió a Europa i al món. A la Unió Europea, dotze dels quinze països que la formen tenen socialistes al govern. També a l'Amèrica Llatina, a l'Amèrica Central i en alguns països de l'Àfrica, hi ha un moviment d'expansió.

Sota quins objectius? En primer lloc, la igualtat com a característica fonamental de l'esquerra, tant en el terreny social com en el terreny del gènere, cap a societats paritàries d'hommes i dones. Segon: l'expansió de la democràcia i de l'autonomia, tant de l'autonomia col·lectiva dels pobles com de l'autonomia individual. Tercer: restauració i gestió mediambiental cap a un model de desenvolupament sostenible. Quart: lluita contra la política de força, contra la violència. Jo crec que, en el fons, aquest és el programa històric del socialisme democràtic. I val tant per a l'àmbit global com per a un àmbit nacional com ara Catalunya.

Serra: "El model de la UCD per l'autogovern era fer una mena de gran diputació"

Recordo el lema amb que vam anar a les eleccions de 1977: "Per una Catalunya lliure, pròspera i sense classes". És el millor programa: llibertat individual i col·lectiva; igualitarisme o equitat, igualtat d'oportunitats, societat paritària; i, com que els socialistes,

com deia Marx, venim del ramat d'Epicuri, doncs prosperitat i no pobresa, prosperitat amb dignitat i sobrietat. Cal afegir-hi la qüestió mediambiental, cada cop més prioritària. Només cal passejar-se per Catalunya per veure què ha fet la dreta amb el territori del país. La qualitat ha augmentat extraordinàriament a la major part de ciutats i pobles, perquè han tingut alcaldes progressistes, però la resta és un desastre. No hi ha hagut política de territori, política de paisatge. Cal incorporar també l'imperatiu d'erradicació de la política de força, també a la vida democràtica. La democràcia del segle XXI ha de ser més deliberativa, més participativa. No pot ser que per tenir comptes bancaris es mani més.

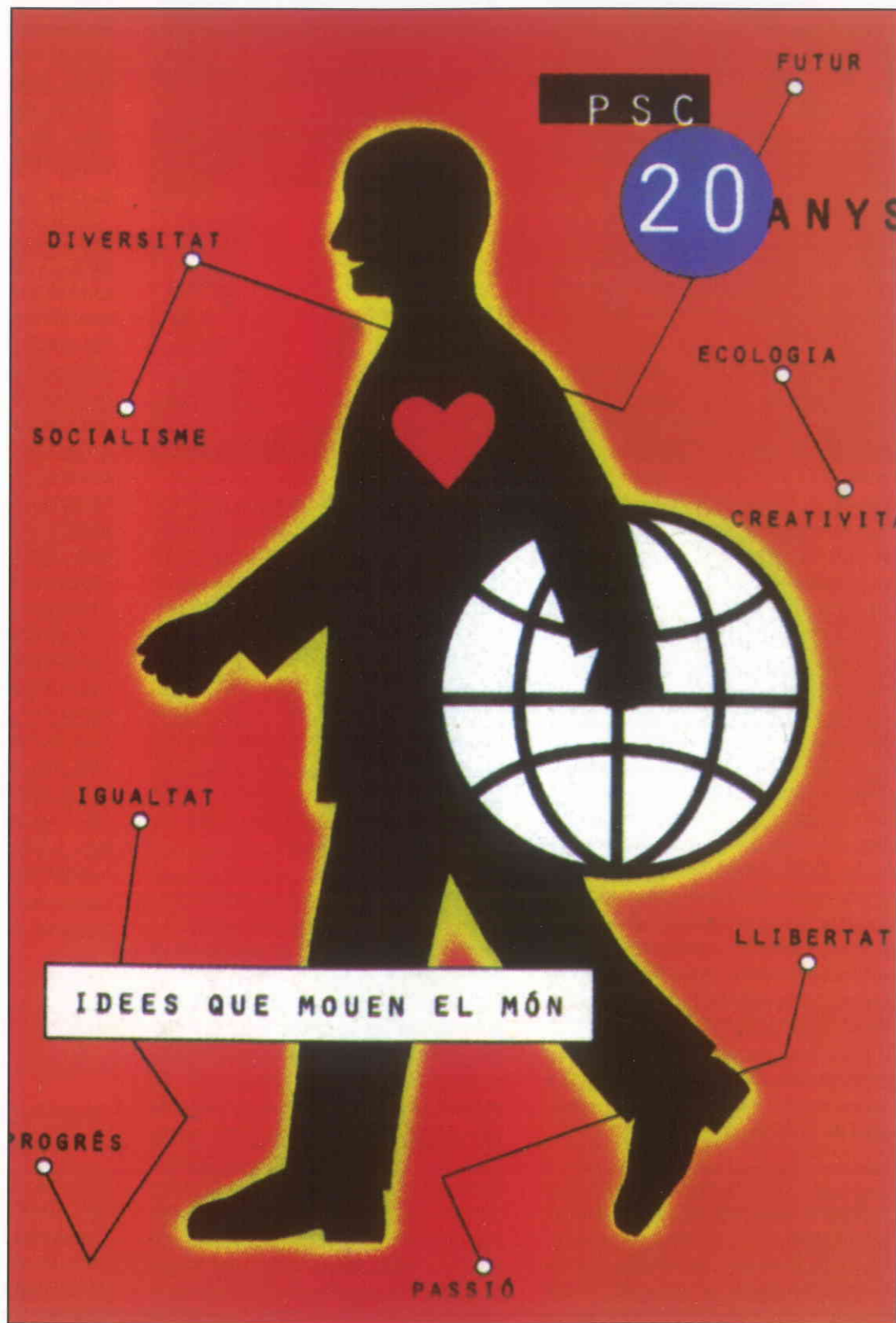
Cal aconseguir que més assalariats accedeixin a un paper dirigent. Contra la política de força i contra la seva pitjor manifestació: la violència.

La composant de pau és fonamental en el socialisme democràtic. Això porta a un plantejament i a una projecció internacional. Penso que hauríem d'incorporar-ho clarament en el nostre projecte, i més amb un president Maragall que ha adquirit un perfil europeu i internacional molt nítid. Catalunya pot jugar un paper considerable en aquesta direcció.

Serra: L'Anthony Giddens em deia l'altre dia una cosa que lliga amb això que acabem de sentir. S'ha dit molt que l'esdeveniment recent més important és la caiguda del mur de Berlín.

Giddens deia que n'hi ha un altre de tant important com aquest: el fracàs estrepitos del neoconservadurisme impulsat per Margaret Thatcher i per Reagan. Això obre grans possibilitats i responsabilitats per a l'esquerra i el

centre-esquerra, si sabem connectar amb el que els ciutadans europeus volen. N'és la prova l'increment de governs progressistes a Europa. A Catalunya, hem de fer el mateix. Els socialistes catalans tenim, en

► Cartell commemoratiu del vintè aniversari del PSC, dissenyat per Peret.

aquest moment, un gran repte, que és la nostra màxima prioritat: aconseguir que, després de divuit anys de govern conservador, es manifesti la majoria social progressista que hi ha al nostre país i doni lloc a un nou govern, a una nova etapa de progrés a Catalunya. El PSC és conscient de la seva enorme i transcendental responsabilitat per fer-ho possible. I ofereix al país un catalanisme modern i progressista.

El nostre catalanisme es basa en la voluntat d'autogovern per a Catalunya; ser catalanista és sobretot això: tenir la voluntat, defensar el dret i la capacitat, la necessitat històrica,

que Catalunya s'autogoverni com a nació. El segon tret del nostre catalanisme és la integració; no l'assimilació que pretenen els qui voldrien reduir-ho tot a un patró essencialista i immòbil, sinó el reconeixement de la pluralitat de la nostra societat i alhora la voluntat de fusió de tots en una sola comunitat. Amb una identitat resultant que no podem predeterminar ni saber com serà, perquè serà fruit d'un complex i espontani procés de selecció social. Aquest procés, així, ha de partir d'un pacte, d'un ampli consens social, en el qual es garanteixin dues coses: la defensa de la plurali-

tat cultural i lingüística; i la defensa i promoció del català fins a assegurar-ne plenament la seva pervivència. Així ho proposem els socialistes. Els que van venir des d'altres pobles d'Espanya fa trenta anys tenen fills que ja han passat per l'escola i molts són avui a la universitat, i tots han après el català i el castellà. Ara cal que allò de "som i serem un sol poble" es faci realitat en termes de projecte comú, de projecte de futur per a Catalunya.

El tercer tret del nostre catalanisme és la cohesió social: és hora de formular i d'establir un nou contracte social, a partir dels principis que són comuns al

socialisme democràtic d'avui i que acaba de desgranar Raimon Obiols. Un nou contracte social que incorpori la igualtat entre home i dona. Que es proposin noves cotes de justícia tot impulsant les noves cotes de progrés en què s'hauran de recolzar. Que impliqui una opció decidida per a l'educació, per a la formació, amb una millor universitat i amb una millor formació professional. Que permeti incrementar la creació de riquesa i alhora la seva millor redistribució. El quart tret del nostre catalanisme és que tenim una proposta per a Espanya, per a Europa i per al món: som federalistes i bufem a favor nostre la necessitat creixent de redistribució dels poders. Acabem de traspasar a Europa el poder de la moneda, que havia estat un poder distintiu dels Estats, mentre es generalitza el traspàs de poders dels Estats cap als nous poders autonòmics, i succeirà també cap als municipis. I, si triomfen les nostres tesis, s'hauran de produir traspassos també cap a les Nacions Unides, cap a la governabilitat del món.

Tot això només es pot fer des d'una concepció federalista. Aquests són els quatre trets del nostre catalanisme: autogovern, integració, cohesió social, federalisme. És la proposta dels socialistes per a una nova fase en la trajectòria nacional de Catalunya, una Catalunya dels ciutadans, una Catalunya capdavantera, que pugui situar-se amb bona posició en el món nou que tot just apunta.

► Cartell del Congrés de la Unitat Socialista

Breus

El futur dels fons europeus

Catalunya rep cada any més de 50.000 milions de pessetes de la Unió Europea per cofinançar actuacions de l'Estat, de la Generalitat i dels ens locals destinats a reduir els desequilibris que encara tenim respecte a la mitjana de la Unió Europea. Per tant aquest és un volum inversor important per dinamitzar el país. Molts ajuntaments en participen tant per les zones elegides de l'objectiu 2 (de decliu industrial) com les de regressió rural anomenades zones d'objectiu 5b. També de les iniciatives comunitàries i dels Fons de Cohesió. L'anomenada AGENDA 2000 és també la proposta de modificació dels fons europeus per ajustar-los a la realitat després dels sis anys d'aquest període i a més per la incorporació de nous països de l'Europa central. Per tant, es proposen reduccions que hem d'aconseguir que tinguin present els déficits estructurals que encara hi ha al nostre país.

► D. Terradellas

“És preocupant que el Govern de la Generalitat estigui amb els braços creuats davant la reforma dels Fons Europeus”, argumentava el diputat Daniel Terradellas al Parlament interpellant el Consell Executiu sobre aquest tema. En la moció encara es va confirmar més el sectarisme de CiU, al rebutjar una proposta del Grup Socialista que volia consensuar posicions entre el govern de la Generalitat, les centrals sindicals, les patronals i les entitats municipalistes per fer front comú a la reforma dels Fons Europeus i defensar-ho amb més força davant del Govern de l'Estat i de les institucions europees. Aquesta prepotència de CiU ens pot costar molts euros.

Ramon Vilalta defensa els interessos de la pagesia

Atenent una petició unànime del Consell de Federació de les Terres de Lleida, el diputat Ramon Vilalta, responsable de política agrària de la Comissió Executiva i del Grup Parlamentari al Parlament de Catalunya, ha manifestat en diverses declaracions que el Partit s'oposarà rotundament a l'encariment del preu de l'aigua per a usos agraris i ramaders que proposa l'avantprojecte de la Llei d'Ordenació i Gestió de l'aigua que ha presentat el Govern de la Generalitat. Aquest encariment resulta impossible d'acceptar si no es realitza prèviament un pla de modernització de regadius que permeti un estalvi d'aigua i un ús més eficient dels regadius.

► Ramon Vilalta

El govern no compleix els seus compromisos sobre el desenvolupament de la Llei del català

El diputat Antoni Dalmau va denunciar l'incompliment del compromís, adquirit pel govern de la Generalitat, de prorrogar el conveni aconseguit en l'elaboració de la Llei de Política Lingüística fins a tots els decrets que l'han de desenvolupar.

► Antoni Dalmau

Així, el Departament de Cultura va fer públic un decret sobre quotes en el cinema sense haver-lo discutit i negociat amb el PSC, tal com s'hi havia compromès. Dalmau, doncs, va desmarcar el PSC del decret sobre el català al cinema i va anunciar la voluntat de debatre'n el contingut directament amb els representants del sector.

Actituds caciquils de CiU a ajuntaments

El diputat Josep Mir ha presentat una moció en la que es demana al Parlament de Catalunya reprovar el Director General d'Administració Local, Joan Raventós, degut als criteris clientelistes amb els que intervé en casos de conflicte entre Govern i oposició en alguns ajuntaments.

És prou conegut el fet que la Direcció General d'Administració Local ha protegit Alcaldes de CiU amb actituds caciquils, davant de les denúncies dels regidors socialistes, principalment a l'Alt Penedès. En aquesta mateixa moció es demana una nova legislació sobre el Pla Únic d'Obres i Serveis, que garanteixi major objectivitat, equitat i transparència en la seva distribució.

El grup socialista denuncia el tracte de favor que reben certes empreses en el repartiment dels fons de la formació ocupacional

► Josep Maria Rañé

Els socialistes hem reprovat la gestió del Conseller Farreres al capdavant del departament de Treball pel malbaratament que n'ha fet dels més de 23.500 milions de pessetes que rep per lluitar contra l'atur, mitjançant interpellacions, compareixences i mocions. De manera reiterada s'ha posat de manifest que la gestió d'aquests recursos comporta que han malgastat 23.585 milions de pessetes només l'any 1997. Perquè de les dades que han ofert es desprèn que gasten menys en la formació dels aturats que en la dels ocupats, que gasten menys en les comarques amb més atur (Vallès Occidental o Oriental) que en les que tenen menys atur (el Pallars, que són les comarques d'origen del conseller), que gasten menys en els col·lectius amb més dificultats per ocupar-se (persones majors de 45 anys, persones amb especials dificultats, persones en atur de llarga durada) i que gasten menys en les dones que en els homes.

Però no tan sols ha malgastat 23.585 milions sinó que ha mal administrat aquests recursos públics, perquè el seu sistema de gestió permet que es produeixin les següents situacions. En primer lloc, un profund descontrol en la gestió dels fons públics, amb casos com el del grup d'empreses que comanda Fidel Pallarols, que ha administrat més de 300 milions de pessetes l'any 1997 i que està denunciat davant dels jutjats per falsificació de signatures i cursos. En segon, l'assignació de recursos destinats a la formació d'aturats com a mecanisme de finançament d'estructures relacionades

amb Unió Democràtica de Catalunya. Com a mínim hi ha tres centres, Fundació d'Estudis Socials i Econòmics de Catalunya (FESEC), Fundació d'Estudis Catalunya, Europa i Amèrica (FECEA) i el Centre Europeu d'Estudis per a la Formació de Treballadors (CEEFT), encara que el president Pujol va parlar de set empreses relacionades amb Unió. És doncs, un tracte de favor vers alguns centres privats amb ànim de lucre, en els que clarament apareix la seva relació de pertinença o de caràcter familiar amb Unió.

Totes aquestes situacions han estat possibles perquè el Departament ha desenvolupat un model que es caracteritza pel menyspreu pel sector públic, i molt especialment el propi, desaprovechant interessadament els recursos humans i el material que han rebut del traspàs de l'INEM per a mantenir una xarxa privada, una gestió opaca, discrecional, que renuncia a programar o a prioritzar les accions; només reparteixen subvencions en funció dels interessos de qui les demana i no de qui les necessita. No es valoren els centres col·laboradors per la qualitat d'allò que han d'ensenyar sinó per la seva agenda de contactes. El que més ens preocupa als socialistes és el mal ús dels fons per a formació i que no s'atenguin les necessitats de les persones en atur, de les empreses i dels territoris.

Per això els socialistes, a més a més de reprovar la gestió, hem proposat com a fórmula per a resoldre aquest problema: el depurar les responsabilitats que es derivin de l'ús d'aquests fons públics, crear un veritable Servei Català d'Ocupació al servei de les necessitats de les persones aturades i dels que ofereixen feina, i establir un model de formació ocupacional que estigui al servei de les necessitats de les persones i de les empreses, que sigui objectiu i transparent, eficaç i eficient, equitatiu i solidari. Un model en que els centres estiguin al servei d'aquest sistema i no al revés, en el que el criteri de valoració sigui la qualitat formativa del centre i no l'agenda de contactes que tingui.

Josep Maria Rañé

Catalunya tindrà la primera Llei de l'Estat sobre parelles de fet

► Xavier Guitart

El dia 30 de juny el Parlament de Catalunya va aprovar el Codi de Família i la Llei d'Unions Estables de Parelles, és a dir, el reconeixement legal i polític de les parelles de fet heterosexuals i homosexuals. El Parlament de Catalunya, amb l'aprovació de la llei d'unions de parelles, es col·loca un cop més com a capdavanter en el reconeixement de drets i llibertats a tot l'Estat i bona part d'Europa. És una llei progressista que omple de satisfacció no només els seus destinataris directes sinó tots els progressistes. De totes maneres, l'aprovació d'aquesta llei no ha estat gens fàcil a l'hora de reunir els vots necessaris per fer una majoria així com per definir-ne el contingut. La majoria? Quan CIU va presentar el projecte de llei de Codi de Família, el maig de l'any passat, no tenia cap voluntat de regular cap família que no fos un matrimoni canònic o civil. Va presentar un projecte clarament de dretes, inacceptable per discriminador. L'oposició dels grups d'esquerres al Parlament a aquest projecte, col·locava CIU, amb la presentació d'esmenes a la totalitat, en la tesitura d'aprovar-lo només amb els vots de CIU i els del PP. I això els resultava incòmode, pel govern i pels mateixos

militants i votants de la coalició.

Tot plegat va forçar el govern a presentar el projecte de llei que se'n deia d'unitats de convivència i el qual incloïa les relacions de parelles heterosexuals i homosexuals i altres unitats de convivència en un mateix sac diferenciats del Codi de Família. És a dir, aquestes altres unitats de convivència, no eren pel govern, famílies. Altra vegada els grups d'esque-

La Llei aprovada, tot i no ser la nostra, suposa un pas important en el qual ens volíem afegir

rra es van oposar a aquesta nova discriminació inacceptable, i això va fer que el govern canviés. Així, vam assolir la majoria necessària per aprovar les dues lleis tal com s'han aprovat.

El contingut? L'aprovació de la llei d'unions estables de parelles quant al seu contingut no és la que el Grup Socialista hagués volgut. Però és certament un pas endavant importantíssim al qual ens havíem d'afegir. I havíem de fer-ho perquè les posicions de fons eren les nostres i perquè el govern va integrar el 90% de les nostres esmenes. Per tant ens hi vam afegir i ho vam fer amb il·lusió. No podríem permetre que al no coincidir al cent per cent amb el text del projecte no s'aproves aquesta llei que representa un pas endavant històric, irreversible i el reconeixement de drets i llibertats i que, n'estem segurs que tindrà efectes pedagògics a tot l'Estat i fora de l'Estat. Ara ens toca seguir treballant per tal de continuar avançant. Això sí, des d'un punt de partida més confortable.

Xavier Guitart

Declarats inconstitucionals alguns articles de les Lleis d'ordenació territorial

► Manuel Royes.

Una sentència del Tribunal Constitucional ha declarat inconstitucional un article de les Lleis d'Ordenació Territorial (Llots) aprovades per CiU, sense consens, l'any 1987. La sentència reconeix la potestat de les diputacions i, en concret, de la Diputació de Barcelona, de realitzar una política autònoma de cooperació amb els municipis, mitjançant plans propis.

El president de la Diputació de Barcelona, Manuel Royes, va expressar la seva satisfacció per la sentència ja que impedeix l'intent de la Generalitat de treure a les diputacions la seva capacitat de donar suport als ajuntaments, i protegeix l'autonomia de l'administració local de Catalunya.

El Suprem absol l'exalcalde de Sant Adrià del Besós en el "cas Regesa"

El Tribunal Suprem (TS) ha absolt l'exalcalde de Sant Adrià del Besós, Antoni Messeguer, l'exregidor de Barcelona Xavier Valls i dos imputats més en l'anomenat "cas Regesa" per una presumpta estafa en la compravenda d'uns terrenys. La sentència del Suprem confirma l'absolució que ja va dictar a l'abril de 1997 l'Audiència de Barcelona.

La Ciudad Deportiva del Barça en Sant Joan Despí paralizada por culpa de la Generalitat

El proyecto de Ciudad Deportiva, que promueve el FC Barcelona en Sant Joan Despí, sigue paralizado por culpa de la Generalitat, según ha denunciado el alcalde de esta población del Baix Llobregat, Eduard Alonso. Alonso ha enviado una carta a Jordi Pujol en la que le expresa su preocupación por la paralización del proyecto. La Ciudad Deportiva en un principio debía financiarse con la construcción de un centro comercial, propuesta a la que se opuso la Generalitat. Antes de la celebración de las últimas elecciones autonómicas Pujol aseguró al Barça que buscaría una salida para autofinanciar la Ciudad Deportiva de Sant Joan Despí. Transcurrido este tiempo el presidente de la Generalitat se ha olvidado de sus promesas y no sabe no contesta.

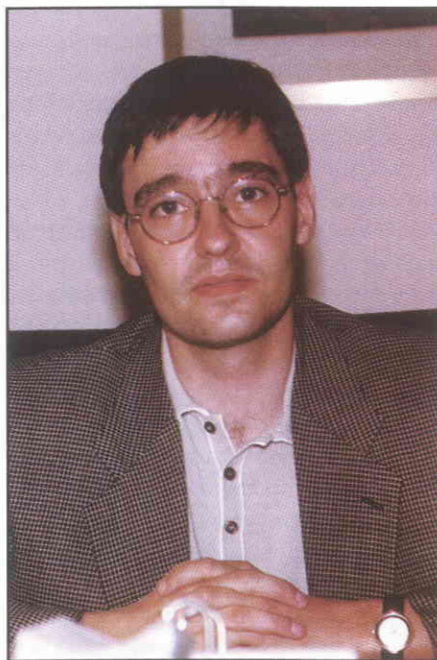
► Eduard Alonso.

EL Consell Comarcal del Vallès Oriental, contra el transfuguisme

El Consell Comarcal del Vallès Oriental, presidit pel socialista Jordi Terrades, ha aprovat una moció en la qual rebutja el transfuguisme polític. La moció és conseqüència de la moció de censura presentada contra l'alcalde socialista de la Roca del Vallès, Salvador Illa, avalada per un edil trànsfuga de CiU, que la va firmar el mateix dia que va abandonar el govern.

La moció contra el transfuguisme va ser presentada conjuntament pels grups del PSC i CiU al Consell Comarcal, i va comptar també amb els vots afirmatius d'IC-EV, i del Grup Mixt, format per un representant del PI, PP i ERC.

Malgrat l'acord al si de l'ens comarcal, els dos regidors de CiU a l'Ajuntament de la Roca del Vallès, que avalen la moció de censura, van anunciar que continuaran donant-li suport, desobeint clarament les directrius dels òrgans de direcció del seu partit. La composició política del consistori de La Roca està formada per 4 regidors del PSC, 3

► Salvador Illa.

d'Independents La Torreta (ILT), 3 de CiU, 2 del Grup d'Independents de La Roca (GILR), i 1 d'IC-EV.

Barcelona se "expone" delante de sus ciudadanos y ciudadanas

El ayuntamiento de Barcelona quiere mostrar la nueva transformación que vive la ciudad. Y quiere hacerlo mediante una exposición "Barcelona, la ciutat que volem" y un programa de visitas guiadas, dirigidas a los ciudadanos y ciudadanas, con el objetivo de que conozcan de forma directa y sobre el terreno las obras y los cambios urbanísticos que se están desarrollando en la ciudad gobernada por Joan Clos.

La exposición se encuentra en la planta baja de la sede del ayuntamiento, en la plaza de Sant Jaume. En una segunda fase, el consistorio tiene previsto llevar la muestra a cada distrito, donde se expondrán las obras correspondientes a cada zona de la ciudad.

La nueva etapa que vive Barcelona, con Joan Clos de alcalde, experimenta una nueva explosión urbanística. En los últimos años, el Ayuntamiento de Barcelona está llevando a cabo, mediante el Plan de Actuación Municipal (PAM), una inversión superior a los 110.000 millones de pesetas. Este nivel de inversión supone la realización de más de 850 actuaciones urba-

► Joan Clos.

nístiques en la capital de Catalunya. La transformació de la ciutat no termina con las obras que se están llevando a cabo en la actualidad. El equipo de

gobierno socialista y progresista que gobierna el consistorio de Barcelona tiene previsto iniciar otras 200 obras más hasta final de mandato.

Pasqual Maragall rep el suport d'alcaldes dels Pirineus

Un centenar de persones representatives dels Pirineus, entre les que figuren alcaldes, professionals i intel·lectuals, han firmat un manifest en el qual donen suport a l'exalcalde de Barcelona Pasqual Maragall com a candidat a la presidència de la Generalitat.

El manifest afirma que "després de 18 anys de govern de CiU, Catalunya necessita obrir una nova etapa i Pasqual Maragall ha demostrat, al llarg de la seva fecunda trajectòria pública, la seva capacitat per generar il·lusions col·lectives, per sumar sensibilitats diferents i per impulsar una imatge de Catalunya oberta, moderna i integradora".

El Consell Comarcal del Priorat té des de finals de maig un president socialista

L'alcalde de Porrera, Salustià Álvarez, va ser elegit en virtut del pacte que van subscriure el gener de 1997 el PSC i CDC. El nou president de l'organisme comarcal compta amb una àmplia experiència en la gestió local, ja que és alcalde de Porrera des de 1987 i ha estat diputat provincial durant sis anys, càrrec que va deixar fa tres mesos per dedicar-se de forma més intensa al Consell Comarcal.

Salustià Álvarez és el primer socialista que arriba a la presidència d'un consell comarcal a la província de Tarragona.

Catalunya, en la cola de la reforma de la atención primaria y "líder" en listas de espera

Catalunya es la comunidad que tiene más habitantes por cada médico de atención primaria (lo que supone menos tiempo por visita y una asistencia primaria más masificada) y es la penúltima comunidad autónoma en porcentaje de población atendida en centros reformados. Si el govern aplicara la moción aprobada en el Parlament a instancia del PSC la situación se podría enderezar.

Nos han querido hacer creer que el sistema sanitario catalán es modélico. Si bien fruto de la colaboración de los Ayuntamientos se ha consolidado una red de hospitales comarcales que han supuesto una mejora en la accesibilidad y calidad asistencial de los ciudadanos de Catalunya, en el terreno de la atención primaria de salud la situación de Catalunya no es en absoluto modélica. Catalunya está en la cola de la reforma de la asistencia primaria de salud en relación con el resto de Comunidades Autónomas del Estado.

La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya preveía el despliegue de la reforma antes del 31 de julio de 1996. Esta previsión legal no sólo no se ha cumplido, sino que el retraso ha sido muy considerable, consolidándose a lo largo de todos estos años un importante agravio comparativo, con una cobertura muy desigual de la atención, entre unos y otros ciudadanos: los de la primaria reformada y los de la primaria no reformada.

En lo que hace referencia a los profesionales, el permanente retraso en el despliegue de la reforma, en un escenario de crisis presupuestaria, ha producido que se haya pasado de unos primeros años donde el clima de debate y de ganas de mejora eran evidentes a un clima de desencanto y de irritación. El bloqueo de la reforma se ha hecho notar también en la redefinición del papel de los profesionales. Continuamente, desde el Grup Socialista en el Parlament de Catalunya hemos reclamado del Govern de la Generalitat que, frente al hecho del incumplimiento de la Llei d'ordenació sanitària en lo que se refiere al despliegue de la reforma de la primaria en Catalunya, procediera a encarar el problema y mirar hacia delante. Hemos reclamado una planificación en el tiempo seria del

► Joaquim Nadal y Carme Figueras han denunciado reiteradamente el deterioro de la sanidad pública.

El Parlament aprobó un moción obligando al govern a impulsar la reforma de la atención primaria

despliegue de las áreas básicas de salud que todavía no se han constituido, que contemple un plan de anualidades, un mapa de actuaciones en el territorio, y un plan de inversiones en centros de atención primaria de manera que cada municipio y cada ciudadano que todavía no dispone de la atención primaria reformada pueda saber con certeza cuándo le tocará y cuánto tiempo habrá de esperar.

Desde hace tiempo se está consolidando una situación contradictoria: de un lado el Govern hace un discurso sobre el grado de

importancia que tiene, y ha de tener, la atención primaria de salud en el sistema sanitario, y de otro, se dedican menos recursos cada año y no se le da la consideración que habría de tener. Se da la circunstancia de que la evolución de las pautas que han de marcar la atención primaria de salud han ido a la baja.

Así, las plazas que quedan vacantes de asistentes sociales (o trabajadoras sociales) no se cubren. Tampoco las plazas de odontólogos. El apoyo primario de la atención a la salud mental está literalmente colapsado por las listas de espera. El trabajo de los médicos de cabecera está cada vez más desvalorizado. El Plan de Atención a la Mujer, concebido inicialmente como un espacio de prevención y educación sanitaria, ha ido evolucionando en muchos casos hacia una clara interferencia del trabajo del médico de familia y en la creación de circuitos alternativos que dejan a un lado a

los médicos de cabecera. Las mujeres son atendidas por una comadrona que deriva a la paciente al ginecólogo. Esto comporta que las mujeres sólo son atendidas en función de su salud reproductiva sin tener en cuenta otros problemas de salud. Por tanto, no se atiende a las mujeres desde una perspectiva integral.

Se están agudizando los agravios comparativos entre territorios en relación a la calidad asistencial

La participación de los usuarios y de la comunidad en la planificación y en el control de la gestión de los centros es prácticamente nula. No se han desplegado los órganos de participación que la Llei d'ordenació sanitària prevé y la participación de los ayuntamientos en los centros de primaria es escasa. La falta de capacidad de planificación y de gestión del govern de la Generalitat está perpetuando en el tiempo y en muchos casos agravando claras disfunciones en la coordinación de los diferentes niveles asistenciales: primaria, especializada y hospitalaria.

Se está prolongando el agravio comparativo entre los ciudadanos y las ciudadanas de Catalunya en función de la Región Sanitaria en que viven. Los que viven en zonas donde no pueden recibir asistencia en centros reformados padecen un importante merma de sus derechos, tal y como se desprende de la Memòria del Departament de Sanitat, que analiza la actividad asistencial. El tiempo que los médicos de la red reformada dedican al paciente es muy superior al que dedican los médicos que ejercen en la primaria no reformada. En la prescripción farmacéutica también se observa una importante diferencia entre la red reformada y la no reformada. En la red no reformada se hacen un 61,4% más de recetas que en la reformada. Básicamente porqué en la red reformada se dedica más tiempo al paciente. Se controla el fraude, porqué es el médico quien hace las recetas, que quedan reflejadas en las historias clínicas. Además, en la red reformada se hace prevención y se aplican programas de fomento de hábitos de vida saludable. Avanzar en el despliegue de la reforma implica

Más de 30.000 ciudadanos están en lista de espera para operarse

► Las listas de espera suponen un merma importante de la calidad de vida del paciente.

Según datos del Departament de Sanitat, casi 30.000 catalanes y catalanas estaban en lista de espera a finales del año pasado. Tenían que ser operados de cataratas, varices, de piedras, de las amígdalas, de hernias, o de próstata. Se les había de extirpar la matriz o implantar una prótesis. Estas no son las únicas listas de espera que hay en Catalunya. La mayoría de los ciudadanos y ciudadanas que esperan por estas operaciones son personas mayores, que les pueden quedar 5, 10, 15 o 20 años de vida. Pasarse 2 o 3 de los años que les quedan sin poder ver, imposibilitados en una silla de ruedas o con fuertes dolores, es una grave injusticia. Es, simplemente, una condena a la tristeza, a la soledad o al dolor que les quita ganas de vivir. Precisamente estas patologías, que minvan notablemente la calidad de vida, son las que tardan más en ser atendidas. Las demoras medias superan, en algunas enfermedades, los dos años. Para que se llegue a esta media tiene que haber personas que esperen años y años para ser operadas.

Es otro ejemplo de que la gestión del govern Pujol desprestigia la sanidad pública en beneficio de la privada. Un plan de choque para paliar los efectos de esta situación sólo costaría el 1'4 por ciento del presupuesto de la sanidad catalana.

avanzar en eficiencia ya que, como hemos visto, el gasto farmacéutico (motivo de preocupación por su continuo crecimiento) es menor en la primaria reformada. Si bien está muy claro que avanzar en la reforma quiere decir avanzar en la calidad en la atención al usuario, también en términos económicos avanzar en la reforma significa un ahorro a largo plazo. Y, como decíamos al principio, ¿cómo estamos en referencia al resto del Estado? Sólo hay que decir que Catalunya es la comunidad que tiene más habitantes por cada médico de atención primaria (lo que supone menos tiempo por visita y una asistencia primaria más masificada) y es la penúltima comunidad autónoma en porcentaje

de población atendida en centros reformados. Si el govern cumple la moción aprobada en el Parlament el pasado 18 de junio, a instancia del PSC, que parece que no es su intención, la situación todavía se puede enderezar. Y la moción sólo pide que hagan lo que es su obligación: presentar en tres meses un plan realista de despliegue de la reforma sanitaria, cubrir las plazas vacantes de asistente social y trabajadora familiar, potenciar el plan de atención a la mujer, potenciar el papel de la enfermería en los equipos de atención primaria, favorecer la participación de los usuarios en la gestión y, por último, elaborar un plan de mejora de la coordinación de los diferentes niveles asistenciales.

Ens cal més democràcia per a Europa?

Fa uns dies es va fer pública a través dels mitjans de comunicació una proposta de Jacques Delors, president de la Fundació Notre Europe i expresident de la Comissió Europea, que sota l'eslògan "Més democràcia per a Europa", suggeria una nova fórmula d'elecció del President de la C.E. pels ciutadans i ciutadanes mitjançant les eleccions al Parlament Europeu de l'any 1999. Perquè això sigui possible els diferents partits d'àmbit europeu que s'hi presentin proposarien el seu candidat o candidata a presidir la C.E. D'aquesta manera s'aconseguiria involucrar tota la societat europea donant més legitimitat al President, essent votat pel P.E. i responent per igual davant el Consell Europeu.

Fa unes setmanes ens va visitar en Jacques Delors, anomenat per alguns l'ambaixador d'Europa, i jo vaig ser un dels que vàrem tenir la sort i el plaer d'escoltar la seva intervenció, ja que no es va tractar de l'habitual conferència, qüestió que és d'agrair, i que durant quasi dues hores va tenir lloc a l'auditori de la Pedrera. Fou invitat per les Fundacions Catalunya Segle XXI, Rafael Campalans i Alternatives, a les quals vull aprofitar l'ocasió per felicitar-les pel seu encert, i presentat per en Pasqual Maragall, un dels grans europeistes de casa nostra. Ens va explicar amb facilitat allò que molts veuen complicat, i ens va dibuixar de forma senzilla l'Europa del futur. No cal dir que des de la ciutadania veiem aquesta proposta, i qualsevol de semblant, no tan sols molt positiva sinó necessària. A ningú no se li escapa que la unió econòmica i monetària amb l'arribada de l'euro ha suposat un pas

► Pasqual Maragall y Jacques Delors.

► Joan Clos, Pasqual Maragall, Narcís Serra, Jacques Delors, Gabriel Colomé i Joaquim Llach.

decisiu en el projecte de construcció europea. A la societat europea ens cal una unió real que signifiqui més participació ciutadana, on se superi definitivament el mal anomenat dèficit democràtic que existeix actualment en les institucions comunitàries i que distancia de manera considerable la ciutadania de les decisions que s'hi prenen. Perquè com ens avisava en Delors, si no ho fem ara ens podem trobar que les properes eleccions europees siguin pitjor que les últimes i amb més abstenció, un debat més fals i amb menys interès per part de la gent, i això no construeix Europa.

No és casual que, per exemple, en Pasqual Maragall porti temps parlant del principi de subsidiarietat, entenent-lo com de proximitat als ciutadans. Tenim ara la gran ocasió per fer d'Europa la societat de tots aquells que la integren, però és evident que també ha arribat l'hora de fer-ho amb la ciutadania. Vull recordar una frase d'un amic que deia: "el dret d'integració europea no és tan sols dels estats sinó fonamentalment ho és dels ciutadans i ciutadanes que la conformen".

No oblidem que tenim l'Europa econòmica però ens manca l'Europa política per completar el projecte de construcció europea. Com diu el mestre Delors, ara toca als ciutadans i ciutadanes d'arreu d'Europa, sol·licitar i demanar als seus representants polítics de tots els partits i formacions, de totes les ideologies, que facin propostes

encaminades a donar, sense por, un definitiu impuls cap a una Europa política, i per començar ens cal més democràcia i participació, si no aquest gran "invent" no serà seriós ni ens el prendrem seriosament. Vull recordar que l'entitat que presideixo ha fet arribar, a tots els màxims representants polítics i institucionals, un manifest signat per més de cent cinquanta entitats d'arreu de Catalunya i d'altres indrets d'Espanya, demanant més o menys el mateix; per tant cal destacar que la societat es comença a mobilitzar, tal com reclama en Delors.

“Tenim l'Europa econòmica però ens manca l'Europa política per completar el projecte de construcció europea”

És evident que ens cal més democràcia per a Europa, al cap i a la fi tan sols estem dient que volem: harmonització sense perdre la identitat de cadascú de nosaltres, seguretat jurídica, igualtat sense cap discriminació, una cultura oberta, més social, progressista, humana, justa, solidària, i progressista... en definitiva, un projecte comú amb pau i llibertat per a una societat millor.

Joaquim Millan i Alegret, President de l'Associació "Europa som tots"

En aquest article, Antoni Siurana, Alcalde de Lleida i bon coneixedor del president Tarradellas, fa un balanç, en la perspectiva del desè aniversari de la seva mort, de la gran tasca que va desenvolupar aquest polític transcendental per a la història recent del nostre país.

► Antoni Siurana

Deu anys d'un oblit culpable

“Tarradellas mereix un recordatori permanent, precisament perquè emmiralla el que la Generalitat podia haver estat i encara pot ser”

S'ha acomplert el desè aniversari del traspàs del president Tarradellas. Fa deu anys que ens manca la seva paraula, el seu consell, i també la seva crítica, sempre presidits per la seva gran passió: Catalunya. El trobem a faltar. Aquest buit, impossible d'omplir, no ens ha de fer oblidar tot el que Josep Tarradellas va donar al nostre país i a la nostra institució d'autogo-

vern: una manera d'entendre Catalunya i, en conseqüència, una certa manera de fer política; i la dedicació de tota la seva vida a la Generalitat.

Primer, durant la Generalitat republicana i la Guerra Civil; després, mantenint viva la institució a l'exili fins a aconseguir el seu restabliment, donant continuïtat a la legitimitat republicana, únic fet de ruptura en una transició reformista; finalment, governant amb coherència amb el seu pensament, tot retirant-se de la política institucional després de l'Estatut, que no de la política activa, doncs és impensable un Josep Tarradellas jubilat. Per contra, va romandre atent i vigilant el desenvolupament autonòmic.

L'any 1997 va decretar-se el restabliment provisional de la Generalitat de Catalunya, cosa diferent com massa sovint sentim en boca de polítics, presumptes historiadors i mitjans públics de comunicació, el restabliment de la Generalitat provisional: en un intent lamentable d'amagar la importància del fet i la dimensió gegantina de qui ho va fer possible, en comparació a l'escassa ambició dels qui proposaven solucions més acomodaticies amb el poder de l'estat i amb llur pròpia ambició política.

A molts catalans, entre els quals em compto, ens hagués agradat la seva continuïtat al front de la Presidència de la Generalitat. Si més no, durant el primer, i difícil període, de les transferències bàsiques de competències, previstes a l'Estatut i a la Constitució i de la

construcció de la nova administració autonòma. Preferentment amb un govern d'unitat o, amb la unitat de totes les forces polítiques amb el govern, per tal d'aconseguir la força necessària per a unes transferències ràpides i correctament valorades. No fou possible.

Passats els anys es demanen noves "lectures" de l'Estatut, i fins i tot, en els moments de major tensió, la seva modificació. Obviament, és clar, el conformisme que van manifestar en el moment de la seva aprovació, els qui avui ho reclamen. Per contra, hem passat una bona pila d'anys sentint repetir que som una nació, mantenint el poble de Catalunya en l'equívoc d'estar, encara, construint-la amb l'objectiu de disffressar la realitat d'una política quotidiana mediocre, fent un ús inapropiat de la institució, confonent-la volgodament amb l'acció política del Consell Executiu.

Un Estatut mancat; uns traspessos precipitats i unes transferències mal valorades; una acció de govern que posa en evidència, cada dia més, l'absència d'autonomia financera, la mala gestió i la dependència política creixent del govern de l'estat; són motius que expliquen l'actitud de l'actual president de la Generalitat que manté en l'oblit la persona i l'obra del president Tarradellas. Es tracta d'un oblit culpable i d'un error polític. Però Josep Tarradellas, el nostre president, mereix un recordatori permanent, precisament perquè emmiralla el que Catalunya i la Generalitat podien haver estat i encara poden ser.

Antoni Siurana Zaragoza

La llei de cooperació per al desenvolupament

► Jordi Pedret.

El 18 de juny, el Congrés dels Diputats va aprovar definitivament la Llei de Cooperació, que ha estat el resultat d'un llarguíssim tràmit amb diverses incidències parlamentàries, i d'una discussió social sostinguda i activa, no només a través de la Coordinadora d'ONGD -l'activitat de la qual ha estat decisiva per al resultat final- ans també amb campanyes i activitats tan notòries com les realitzades per la Plataforma del 0,7, recordeu la Seu Vella de Lleida, etc. No sortosament, sinó per la feina importantíssima del Grup Socialista, d'altres grups de l'esquerra i la pressió social mantinguda al llarg de la tramitació, el resultat final de la Llei aprovada ha estat

completament diferent al projecte enviat a les Corts pel govern del PP, que va intentar utilitzar la seva majoria absoluta al Senat per canviar el que s'havia acordat per consens al Congrés sobre temes tan importants com la direcció política de la cooperació, que s'ha mantingut finalment en el Ministeri d'Afers Exteriors, en contra de la tentativa de deixar-la en mans de Rato.

La feina dels grups parlamentaris d'esquerra i de la societat civil ha fet possible doncs, que el que el PP pretenia que fos una mera recopilació de normes ja existents, mantenint la dispersió i falta de coherència de l'acció pública i possibilitant la seva utilització exclusiva per garantir beneficis econòmics a determinades empreses, prescindint totalment de la finalitat de la cooperació, s'hagi convertit en una Llei notablement acceptable i moderna respecte de la qual cal vigilar ara de forma estreta l'important desenvolupament reglamentari, encara pendent.

Així, entre els principis de la cooperació s'ha establert el de la defensa dels Drets Humans, de la democràcia, de la participació en condicions d'igualtat per a homes i dones, la no discriminació i el respecte a la diversitat, l'erradicació de la pobresa, el creixement sostenible i la redistribució equitativa de la riquesa. Entre les prioritats sectorials de la coope-

ració fixades per la Llei, trobem els serveis socials bàsics, les infraestructures, el foment de la participació de la dona i dels grups socials més vulnerables: menors explotats laboralment, refugiats, retornats, indígenes, minories; així com l'enfortiment de les estructures democràtiques i participatives, la defensa del medi ambient i de la biodiversitat, el respecte a les identitats culturals diverses i el foment del desenvolupament científic i tecnològic.

“Tenim una Llei que fa possible una actuació progressista en la cooperació per al desenvolupament”

Tots aquests principis i prioritats es conceben com una finalitat política -i no només econòmicament important, que s'ha de dur a terme amb una direcció unificada al Ministeri d'Afers Exteriors, amb participació d'òrgans representatius de la societat, el Consell de Cooperació al Desenvolupament, i amb el control públic que garanteix la intervenció del Congrés dels Diputats en el Pla General quadranual -i els Plans anuals- i amb la creació d'una Comissió de Cooperació Internacional per al Desenvolupament en el sí del Congrés.

Tenim doncs una Llei que fa possible una actuació progressista en la cooperació per al desenvolupament, és ara tasca nostra i del conjunt de la societat garantir amb la nostra pressió constant que el Govern del PP no faci malbé en la pràctica el que hem aconseguit en la Llei, i aquí tenen un paper fonamental les administracions que governem i que podem actuar decisivament en l'àmbit de la cooperació descentralitzada, així com les ONGD progressistes i laiques, que han de mantenir el seu paper capdavanter en el sector i en la sensibilització i educació social per a la cooperació al desenvolupament.

Jordi Pedret
Diputat per Barcelona

► És tasca de la societat aconseguir una aplicació progressista de la Llei.

Cornellà acogió la tercera edició de la escuela de formación "Xavier Soto"

El primer fin de semana de julio la Federación del Baix Llobregat organizó en su sede de Cornellà la tercera edición de la Escuela de Formación Xavier Soto, que este año volvió a girar en torno a "La regresión democrática". La escuela se estructuró en tres mesas redondas. La primera de ellas, la tarde del jueves 2 de julio, versó sobre "Las mujeres socialistas, una fuerza emergente". Moderada por Montse Gibert, estuvo compuesta por Maria Freiria, primera secretaria de la JSC, la diputada Carme Figueras y Cristina Almeida, candidata a la presidencia de Madrid.

La segunda mesa redonda, el viernes, se centró en "El municipalismo, la primera prioridad de los socialistas", y en ella participaron el alcalde de l'Hospitalet de Llobregat, Celestino Corbacho, y la alcaldesa de Mollet del Vallès, Montse Tura, además del de Sant Andreu de la

► J.A. Belloch, J.M. Eguíagaray, C. Hermosín y J. Zaragoza.

Barca, Enric Llorca, que actuó como moderador. La tercera y última jornada, el sábado, era la que daba el nombre a la globalidad de la escuela, ya que llevaba por título "La regresión democrática en España". Con el primer secretario del PSC del Baix Llobregat como moderador, Josep Zaragoza, intervinie-

ron los exministros Juan Alberto Belloch y Juan Manuel Eguíagaray, así como Carmen Hermosín, Consejera de la Junta de Andalucía. La clausura correspondió al propio Josep Zaragoza, al igual que la inauguración a Josep Montilla, secretario de organización del PSC y alcalde de Cornellà.

Si estás conectado a
Internet

danos tu dirección de correo electrónico
llamándonos al 93 495 54 08
o enviándonos un e-mail a
psc@psc.es
y recibirás por la red
informaciones y convocatorias

La Festa de la Rosa del PSC se celebrará el próximo 20 de septiembre en Gavà

Año tras año, edición tras edición, la Festa de la Rosa se va consolidando como la gran cita anual lúdico-política del PSC al inicio del curso político. Esta nueva jornada festiva, que tendrá lugar el domingo 20 de septiembre en su tradicional emplazamiento de la Pineda de Gavà, volverá a batir un récord de asistencia, al unirse a las federaciones convocantes del año pasado -Baix Llobregat, l'Hospitalet, Barcelona, Barcelonès Nord y Vallès Sud- las del Vallès Oest y Bages-Berguedà, lo que hace prever una gran asistencia de militantes y simpatizantes.

Más espacio en el recinto, la ampliación de la zona infantil y el acto político a las 13 horas, principales novedades

La principal novedad de esta edición es que la organización ha decidido ampliar considerablemente el espacio de la fiesta. Otras novedades importantes son que el acto político será a las 13 horas -y no a las 17 como siempre había sido-, lo que posibilitará una salida más escalonada de los asistentes y evitará los atascos de algunos años, y, también, la instalación de un mayor número de atracciones en la zona infantil además de una mayor capacidad del servicio de guardería, muy concurrido el año pasado. Se mantienen los dos escenarios para actuaciones artísticas de las asociaciones invitadas, así como las paradas de organizaciones no gubernamentales y de otro tipo de entidades. Al cierre de esta edición no estaba del todo ultimado el programa definitivo, aunque todos los militantes de las federaciones organizadoras recibirán hacia finales de agosto un folleto con todo el detalle de las actividades y horarios.

Festa de
LA ROSA

20 setembre 98

PINEDA DE GAVÀ
Al costat del càmping Albatros

Des de les 10 del matí

PSC
PSC-PSOE

Nace la Asociación Guillermo Vidaña

Un grupo de gente de dentro y de fuera del PSC y la JSC han constituido recientemente la Asociación cultural, deportiva, lúdica y ecologista Guillermo Vidaña, que se presentó de forma pública el pasado 22 de abril. Guillermo Vidaña era un militante de la JSC que murió en un accidente de tráfico, hace ahora siete años, mientras ayudaba a organizar una asociación de estudiantes en Aragón, junto a otros compañeros de la AJEC que corrieron mejor suerte. La Escuela de Verano de la JSC lleva su nombre, y ahora, con la creación de esta asociación, se le rinde un nuevo homenaje.

Jornada sobre política de infancia del PSC

El sábado 13 de junio tuvo lugar una jornada sobre la política de infancia del PSC, organizada conjuntamente por las secretarías de la mujer y de educación. Los debates se estructuraron en tres ponencias y en una mesa redonda, donde se abordaron, entre otros temas, los derechos de los niños, los diferentes modelos de proyectos educativos para atender la diversidad de la demanda, la maternidad, y la calidad de vida en la infancia. El primer secretario del PSC, Narcís Serra, hizo la clausura.

Jornada de Cooperación en Terrassa

La ciudad de Terrassa acogió el pasado lunes 29 de junio, una jornada organizada por la secretaría de cooperación y solidaridad del PSC sobre "Los entes locales como agentes de la cooperación internacional descentralizada". La jornada se compuso de una conferencia sobre la nueva ley de cooperación, una mesa redonda y varios talleres por la tarde.

La presentación corrió a cargo de Lúcia Santos, secretaria de cooperación del PSC, mientras que la clausura la realizó el alcalde de Terrassa Manuel Royes.

Cultura y lengua, tema de la última jornada sobre política de gobierno

► Narcís Serra y Ferran Mascarell, secretario de cultura del PSC.

La última de las jornadas del ciclo iniciado a principios de año bajo el título genérico de "Jornadas sobre Política de Gobierno en Catalunya" tuvo lugar el pasado lunes 6 de julio en el Centre de Recursos Culturals de la Diputació de Barcelona. El objetivo de la jornada era, por un lado, analizar global y sectorialmente las actuaciones de la Conselleria de Cultura y, especialmente, el desarrollo legislativo y reglamentario en materia cultural y lingüística que se ha producido en Catalunya en los últimos años, por otra parte, definir las bases para diseñar un proyecto alternativo de política cultural para la Catalunya del siglo XXI, en la línea de las propuestas que contendrá el "Libro

blanco de la cultura" que está elaborando el PSC. La jornada, presentada por Ferran Mascarell, secretario de cultura del PSC, y clausurada por Narcís Serra, tuvo como ponentes a Joaquim Nadal, (que hizo un balance global de la política cultural del gobierno), Antoni Dalmau (sobre la nueva Llei de política lingüística) y, para hacer un balance de la legislatura por sectores culturales a F. Xavier Menéndez (delegado sectorial de cultura, que habló sobre patrimonio cultural), a Joan Pluma (concejal de Cultura de Girona, que habló sobre lectura pública) y al diputado al Parlament Josep Maria Carbonell que centró su intervención en los ámbitos de creación y el sector audiovisual.

La economía centra el segundo encuentro sobre el Pla Estratègic de Catalunya

En esta segunda jornada, que comenzó el viernes 3 de julio por la tarde, se presentaron los trabajos desarrollados por las seis comisiones que integran el ámbito económico: el desarrollo económico y el tejido productivo, la formación, el trabajo, Catalunya frente a la sociedad de la información, el sector primario y, el sector turístico. Después del verano se celebrará la tercera y última jornada que englobará el ámbito de la sociedad. Estas jornadas marcan la continuidad del proyecto de las "Base para un Plan Estratégico de Catalunya" que el PSC presentó públicamente el pasado mes de octubre. En la jornada intervinieron Jordi Menéndez, coordinador del proyecto, Joan Majó, coordinador del ámbito económico, y Rafael Suñol, Oriol Homs, Lluís Fina, Jordi Pericàs, Pere Camprubí y Mercè Sala, presidentes de las comisiones.

► Jordi Menéndez y Mercè Sala.

El Grup Lladó debatió sobre el futuro de la televisió pública

► Enric Sopena, president del Grup Lladó, Josep Borrell i el periodista Eduardo Álvarez Puga.

El sábado 27 de junio el Grup Josep Maria Lladó, que agrupa a profesionales de la comunicación de talante progresista, organizó unas interesantes jornadas de debate sobre "El proceso de privatización de la televisión pública", en el Hotel Barceló-Sants de la ciudad condal. Para conocer los planteamientos de las principales fuerzas políticas sobre este tema se invitó a un representante de cada una de ellas: Joan Puigercós, de ERC, Sergio Gómez-Alba, en representación del PP, Francisc Baltasar, por IC, Xavier Trias, que vino como representante de CiU, y Josep Borrell. A la jornada también acudió como ponente Manuel Valls, director de comunicación del primer ministro francés Lionel Jospin, y testigo directo de la política de privatización de la televisión pública llevada a cabo por los gobiernos conservadores franceses. Todos los ponentes afirmaron estar a

favor de la televisión pública y en contra del establecimiento de un canon para su financiación. Borrell, que cerró la jornada con su conferencia, lanzó una propuesta de gran calado: cuando sea presidente del gobierno establecerá el mecanismo adecuado para que el director general de RTVE sea elegido por consenso en el Congreso y no por el gobierno de turno. Ante un auditorio compuesto mayoritariamente por periodistas, el candidato socialista a la presidencia del gobierno español esbozó los ejes de una nueva política socialista en materia de comunicación audiovisual: creación de un Consejo Superior de lo Audiovisual, independiente y que controle los contenidos, una redefinición del concepto de servicio público y de la rentabilidad en términos de audiencia, y, financiación mixta, pero con limitaciones para la emisión de publicidad.

Caso Francino: sigue la censura en TV3

Los ingenuos que dudaban del férreo control político que el Govern ejerce en la radiotelevisión pública catalana salieron de dudas hace unas semanas. El editor del informativo nocturno de TV3, Carles Francino, no presentó el TN-Nit en protesta por la presiones que había recibido para "dulcificar" la noticia que hacía referencia al cese del director del Teatre Nacional de Catalunya, Josep Maria Flotats. Al parecer querían censurar, y sustituirlas por una interpretación "en off", las duras palabras de Flotats contra el Conseller de Cultura, Joan Maria Pujals. Cada vez es más patente la creciente presión de CiU sobre los informativos de TV3 en la perspectiva de unas elecciones a medio plazo. Como muestra, otro botón: dos entrevistas al president Pujol en menos de una semana y en horario de "prime time". Mientras tanto, Maragall, vetado.

El racó d'Internet

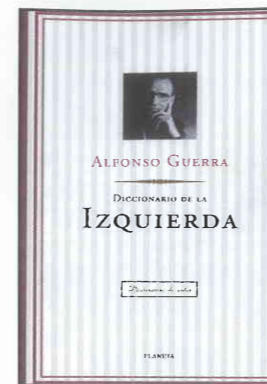
EL FUTURO ESTÁ EN JUEGO

El grado de penetración de Internet en España sigue asombrándonos a todos. Más aún, si tenemos en cuenta las enormes trabas que desde Telefónica y el gobierno del PP se articulan diariamente para que ni el más apasionado o "enganchado" en estos menesteres acceda sin apearse del dolor de bolsillo que le provocan las facturas de teléfono pendientes de liquidar. No bastaba con la labor de disuasión del uso de Internet que en España ejerce el déficit de infraestructuras del antiguo monopolio, que ahora, nos amenazan con cambiar sustancialmente el método de tarificación telefónica. Y, evidentemente, ni el más ingenuo puede pensar que el cambio va a suponer un alivio para los usuarios. ¿Pagaremos por pasos o pagaremos por segundos? Tanto da, estemos todos tranquilos, que vamos a pagar más, seguro. Todo esto ocurre aquí, con tal impunidad que asombra a propios y extraños. Mucho más a los extraños, ciertamente, que los propios ya sabíamos que el sentido común pese a gozar de mayorías suficientes, no siempre concuerda en expresarse al unísono y eso, dicho sea de paso, es uno de nuestros grandes retos del futuro inmediato. El hecho en sí, no alteraría nuestro grado habitual de perplejidad ante las andadas de Telefónica de no ser por el hecho ya conocido, de que hay operadoras -el caso de Sprint, en EE.UU. es el máximo exponente- que están planteándose pasar a un modelo de pago de teléfono a partir de los bits de información transmitidos. Se trata de un cambio sustancial de concepción: conexión por transmisión. ¿Tan difícil es para los amigos del Sr. Aznar que dirigen Telefónica ver lo que está pasando en el mundo? Una de las claves está en que el gobierno del PP ve la red como un negocio del que lucrarse lo más rápido posible. Tanto les da que la segunda encuesta de la Asociación para la Investigación de los Medios de Comunicación, a través del Estudio General de Medios, refleje ya una media de más de un millón y medio de usuarios habituales de Internet en España, una buena parte de ellos, estudiantes y profesionales jóvenes. Y ver esta evolución de Internet en España en clave de negocio y no en clave de progreso puede costarnos a todos una parte importante de futuro.

Vicens Badenes

LECTURA

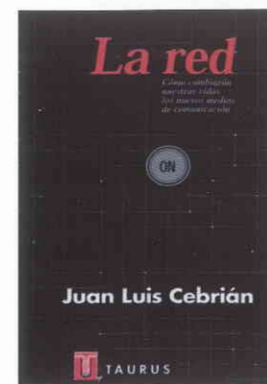
per Jaume Sobrequès

Guerra, Alfonso. "Diccionario de la izquierda". Barcelona, Planeta, 1998, 220 pàgs.

El llibre té dues parts. A la primera l'autor fa una ràpida descripció d'allò que cal entendre com a política d'esquerreres i dels punts bàsics que la diferencien de la política de dretes. Després de fer una dura crítica del sistema comunista, al qual retreu el fet d'haver compromès una evolució autènticament progressista de la societat, i de constatar el fracàs,

per causes diverses d'algunes experiències revolucionàries en origen de signe democràtic (Cuba), Alfonso Guerra reivindica per a l'esquerra el component utòpic: "La izquierda no se diferencia de la derecha ni pierde su vocación utópica, su visión transformadora, su impulso de cambio, lo difícil es hacer compatible la utopía con la responsabilidad de gobierno". El component ètic de la política d'esquerreres porta l'autor a escriure: "La izquierda representa la vertiente ética de la política, por lo que su función es cambiar el curso de los acontecimientos para acercarlos a los ideales de igualdad, humanidad y dignidad". Aquesta primera part acaba amb una suggerent relació dels aspectes més importants damunt dels quals s'ha de cimentar una política d'esquerreres. La segona part del llibre, la més extensa, és pròpiament la que dona nom a l'obra: la descripció d'un seguit de conceptes o fets històrics, ordenats de manera alfabètica, a través dels quals Guerra defineix allò que ha estat i és avui l'esquerra com a actitud, opció política o concrecció en una obra de govern. En síntesi, el llibre de Guerra, escrit des d'un compromís personal clarament expressat i cregut, contribueix a difondre d'una manera positiva i planera el pensament polític de l'esquerra i a fer conèixer els problemes reals a què ha de fer front una acció de govern basada en el socialisme democràtic. És també, com s'escau en un pensador d'esquerreres, un llibre crític amb els errors comesos sovint per aquells que han actuat en nom de l'esquerra.

Cebrián, Juan Luis, "La red. Cómo cambiarán nuestras vidas los medios de comunicación". Madrid, Taurus, 1998.

El llibre constitueix una reflexió ordenada sobre la revolució informàtica que s'ha produït als països occidentals com a conseqüència de la progressiva generalització dels PC. Es tracta, en realitat, del text que serví de base a un informe presentat al Club de Roma, en el qual

Cebrián descriu els diversos escenaris socials, econòmics, polítics, tècnics, comunicacionals, estratègics, etc...creats per la

Mendiluce, Jose María. "Tiempo de rebeldes". Barcelona, Planeta, 1998.

Malgrat que l'autor no es proposa oferir alternatives programàtiques concretes a la dinàmica política actual, el llibre constitueix un magnífic i paradigmàtic manual per a establir les bases d'una profunda i revolucionària transformació dels usos i costums de la praxi política en el tombant de segle. Tot i que

Mendiluce fa un elogi sobre el valor de la utopia com a impuls dels canvis socials i polítics que la societat precisa, cal constatar que *Tiempo de Rebeldes* no és un llibre que contengui propostes il·luses, maximalistes i testimonials. Tot al contrari, conté l'explicitació dels principis ètics i de les propostes de valor universal que caldria introduir en la vida política.

En aquest sentit, el llibre de Mendiluce té la credibilitat que mereix la trajectòria personal de l'autor: una síntesi entre la reflexió teòrica i una intensa i dilatada acció de treball per la pau, la solidaritat, la llibertat, la igualtat i la justícia que Mendiluce ha acomplert a nombrosos països del món en circumstàncies molt dures i amb molt risc personal. No és doncs, aquest llibre, una simple reflexió acadèmica, sinó l'explicitació d'experiències viscudes en l'acció solidària, sempre política, des de posicions inequívocament progressistes.

Per a Mendiluce l'exercici de la política conté també nombroses reflexions sobre la necessitat de recuperar la credibilitat dels polítics i de la política. En síntesi, ens trobem davant d'una obra que conté tots els elements de reflexió conceptuals sobre la vida pública per esdevenir un instrument molt seriós de reflexió per a tots els ciutadans que viuen amb interès la vida política i els grans reptes col·lectius dels nostres dies.

irrupció dels ordinadors i de les xarxes digitals, cada dia més sofisticats, en el món del tombant de segle. L'assaig de Cebrián es refereix tant als aspectes públics i col·lectius com als canvis d'hàbits privats produïts en la munió dels usuaris de les computadores i en els internautes.

Més enllà d'uns titulars de capítols que utilitzen una terminologia periodística amb voluntat de ser suggerent i atractiva, el llibre no conté grans novetats per aquells que tenen un nivell d'iniciació mig-alt en el coneixement d'aquesta problemàtica, però, en canvi, resulta francament útil i allionador per a aquells que pretenen assolir una informació ordenada i molt pedagògica dels efectes produïts per la irrupció del món digital en tants aspectes de la vida col·lectiva. És un llibre que es llegeix bé i que pot servir de primera lectura per introduir-se en el tema.

Manuel Valls: "Als socialistes els costarà refer el que està desfent el PP"

Fill d'un reconegut pintor català que marxà a París els anys 40, el Manuel Valls va néixer a Barcelona l'any 1962 i es va nacionalitzar francès l'any 1982, sent ja responsable d'internacional de les Joventuts Socialistes de França. L'any 1988 va ser designat parlamentari encarregat de les relacions del gabinet de Michel Rocard amb l'Assemblea Nacional, i des de llavors ha estat delegat interministerial dels Jocs d'Albertville, vicecalde d'Argenteuil, primer secretari de la federació socialista de la Val d'Oise i Secretari Nacional de Comunicació. Fa un any va ser designat responsable de comunicació i premsa del primer ministre i des del passat mes de març, vicepresident primer del Consell regional de l'Île de France, regió que aplega 12 milions d'habitants i que gestiona 15.000 milions de francs anuals. Ell, com el primer ministre, promou en política el dret a l'error, la prudència, la humilitat, les virtuts de la diversitat i la importància de l'home per sobre de l'economia. Aquests dies celebra el primer any del govern de coalició amb Lionel Jospin.

Coincidirà amb nosaltres que sorprenen trobar-se un català a Matignon.

Potser sí, però en general hi ha molts fills d'espanyols i catalans, fills de republicans o de l'emigració econòmica dels seixanta, especialment a les files del Partit Comunista i Socialista. Vaig començar amb el Michel Rocard als 18 anys i en el camí m'he trobat en el gabinet de Lionel Jospin. És molt divertit perquè allà hi ha dos espanyols, jo i l'Aquino Morell: ell escriu els discursos i jo els dono a conèixer. La veritat és que això a Europa serà cada vegada un fenomen més normal.

Deia fa un any el sociòleg Michel Crozier que a França hi ha una gran crisi moral i intel·lectual que no obeeix a raons objectives i que els francesos estan confosos perquè ja no confien en les èlits ni en si mateixos.

Crec que hi ha una crisi profunda en la societat francesa, i en general a la societat moderna occidental respecte a les èlits i respecte del poder polític. Hi ha hagut una crisi moral respecte als temes de la corrupció, però també vers una certa forma de governar. Una crisi que s'ha accentuat amb les crisis econòmiques, l'alternança de governs de dretes i d'esquerres, l'atur... Tot això ha explicat, per exemple, la pujada de l'extrema dreta a França. Què ha passat el darrer any? Hi ha un fenomen objectiu que és la recuperació clara de l'ocupació i de l'economia. Això genera optimisme. Al mateix temps hi ha un govern que governa, que fa bé la seva feina, que no està només pensant en atacar la dreta o en estratègies electorals. Hi ha un Lionel Jospin amb un equip nou, diferent al del Partit Socialista dels anys 80, i tot això, dóna confiança. No crec, però, que la crisi respecte les èlits s'hagi acabat, crec que durarà temps.

Deia també que era fonamental la diversitat ideològica dels responsables del govern. Amb un president i un senat de dretes i un govern integrat per socialistes, comunistes i ecologistes, sembla que ni fet a mida.

No crec que la resposta sigui només política però és veritat que un govern plural, d'esquerres correspon al que vol la gent. Ja no vol que un sol partit domini. Hi ha molts debats en el govern, en la coalició, i al mateix temps hi ha un primer ministre que decideix. Crec que és el que vol la gent: vol debats, vol que la gent que governa s'assembli una mica al que pensen ells encara que amb contradiccions, i finalment vol un govern que sigui capaç de reconèixer els seus errors. Jospin ha parlat del dret a l'error. Si comets un error, el reconeixes i canvies la política, els ciutadans ho accepten. Això es tradueix en confiança vers el govern i això pot reconstruir els lligams entre els francesos i la política.

Podria semblar que la situació política

actual, amb un Charles Pasqua que suggereix una divisió de la dreta, i la resta de l'oposició al govern assegurarà molts aniversaris feliços.

A curt termini sí, però a llarg clarament no. No podem pretendre que l'esquerra, que representa el 45 % dels vots governi tranquil·lament amb una dreta dividida i trencada que obre un forat molt important per l'extrem dret.

Tot i això, el balanç del primer any és molt positiu?

Molt positiu perquè vam guanyar per sorpresa i en només un any hem reconstruït la confiança dels ciutadans. L'últim govern de dretes es va fer molt impopular en només un any. Amb nosaltres no ha passat això: en un any hi ha més confiança, més estabilitat i el primer ministre és encara més popular que abans.

Deu ser molt difícil, senyor Valls, dissenyar una estratègia de comunicació en un país que tot i ser la quarta potència econòmica mundial, conviu encara amb un nivell important d'atur i de marginació?

Crec que és important quan es governa no donar la impressió que tot va bé. En la forma de governar com en la de comunicar quan diem que fem una política modesta, no només és un eslògan, és perquè pensem que la societat francesa conviu amb problemes difícils. La veritat és que fem poques campanyes perquè encara que estiguin ben fetes, la gent intel·ligent veu que són més o menys propaganda. Hem fet algunes clàssiques com la del servei militar, la de l'euro o la de les 35 hores.

Com arriba als seus conciutadans el que passa a Espanya?

El que passa a Espanya interessa a l'opinió pública francesa. Sorprenen el dinamisme i el nivell de creixement econòmic dels darrers anys. Quant a la situació política es comença a experimentar el que és la dreta a Espanya. L'esquerra no ho té fàcil per reconstruir una alternativa, no només a la dreta sinó respecte al que aquesta ha fet aquests dos darrers anys. Tornar al poder serà millor que la dreta. I al mateix temps diferent del que es va fer quan es va governar. El que està clar és que hi ha un moviment a Europa que va en favor de la socialdemocràcia, d'un cert missatge d'esquerres. No sé perquè Espanya ha d'escapar d'aquest corrent.